

Sherlock Holmes

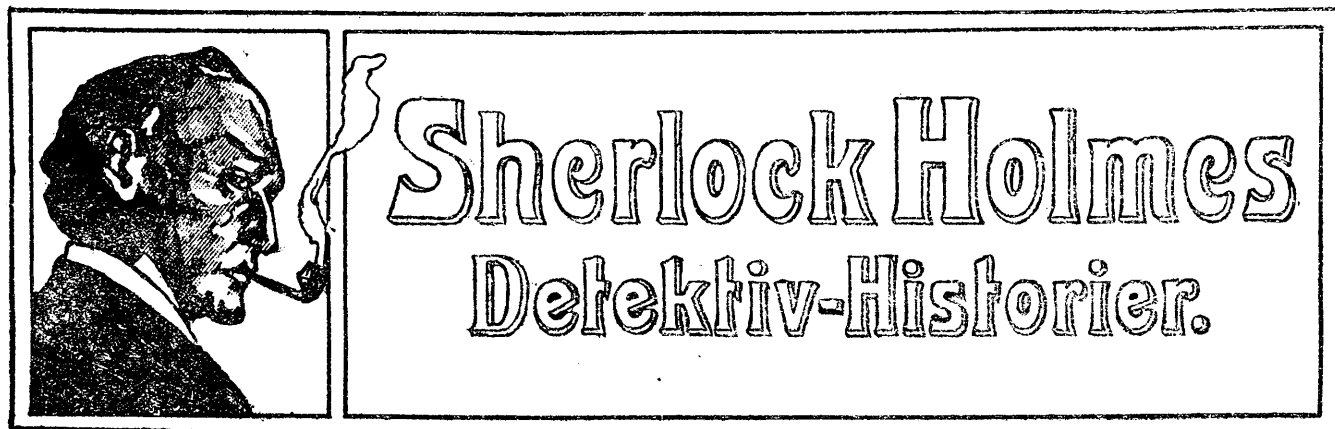
Detektiv-Historier.

Häftet 28.

Oceana, luftens drottning.

Ett skri av förfäran ljud genom cirkus, när plötsligt den oförvägna kvinnan störtade ned.

Oceana, luftens drottning.

KAPITEL I.

Två vadhållare, som båda hava rätt.

I Splendidklubben i London, en av den engelska aristokratiens förnämsta klubbar, brunno ännu sent på kvällen lamporna i de praktfulla rummen. Medlemmar av klubben tillbringade aftonen var och en på sitt sätt. En del sutto i spelrummen, en del i biblioteket och åter andra befunno sig i den luxuösa matsalen.

I ett av sällskapsrummen hade en del yngre medlemmar av klubben samlat sig.

Bland dem befann sig en lord Edvard Spencer, en ung man, som helt nyligen vid sin faders för kort tid sedan timade död, fått ärva denna titel. Bredvid honom satt baron Charley Billington. Man visste, att den innerligaste vänskap rådde mellan dessa båda.

Men i detta ögonblick hade dock de båda vännerna råkat i en häftig dispyt, som tycktes

på det livligaste intressera de övriga medlemmarna av det exklusiva sällskapet.

»Jag säger er, min höge baron,» utropade lord Spencer hetsigt, »att jag denna gång skall slå er ur brädet, trots er kända framgång hos det täcka könet.

Jag har svurit, att hon skall bli min, denna förtjusande konstberiderska, som är så avvisande mot alla.»

Baron Billington log överlägset, i det han självbelåtet strök sina blonda mustascher.

»Jag gratulerar er till ert beslut, mylord,» sade han. »Det bevisar, att ni icke tänker avstå från kärlekens fröjder, trots det att ni nu är medlem av överhuset.»

»Skulle det där vara någon slags pik?» frågade lorden.

»Nej, visst icke, mylord,» försäkrade Billington.

»Ni vet ju bäst själv, vilken tillgivenhet jag hyser för er, och jag hoppas, att ni även kommer att vara er vänskap mot mig trogen, trots det att man nu titulerar er lord.»

»Sannerligen,» utropade lord Spencer, »det låter nästan, som om jag skulle behöva ursäkt mig

inför eder för att lordtiteln tillföll mig vid min faders död.

Men vad den sköna Oceana beträffar, så får jag bedja er att därvidlag gå mig ur vägen baron.

Om detta är er omöjligt, så får jag bereda er på, att ni kommer att draga det kortare strået.»

»Jag tror att hela Londons befolkning blivit vansinnig,» utbrast Billington, varvid han såg sig omkring på de andra unge männen med frågande blickar. »Denna Oceana tycks hava totalt förvridit huvudet på alla människor, till och med på min bästa vän, lord Spencer, som annars alltid varit så förständig i fråga om kärleksangelägenheter.»

»Ja, hon har verkligen förvridit huvudet på alla,» inföll nu en annan adelsman, som hittills blott varit tyst åhörare. »Men icke blott alla herrar äro betagna i henne, utan märkvärdigt nog även nästan alla damer.

Man vet ju, hur de förnåma damerna annars pläga behandla konstberiderskor.

De äro stela och avvisande och råkar man i sällskap tala om en kvinnlig cirkusartist, få de genast en min, som om de ämnade springa sin väg.»

»Ja, ni har verkligen rätt, Leicester,» skratade Billington.

»Men gent emot den sköna Oceana iakttaga de ett helt annat uppförande.»

»Jag skall säga er, mina herrar,» fortfor Billington, »att den sköna Oceana åtnjuter stort anseende av damer ur till och med de högsta kretsarna.

Man berättar, att hon dagligen får mottaga en hel laddning blommor, som vanligen icke härör blott från manliga, utan även från en hel del kvinnliga beundrare.

Det hotell, där den sköna konstberiderskan bor, är från tidigt på morgonen till sent på aftonen belägrat av såväl damer som herrar, vilka vilja träffa henne för att bedja om hennes fotografi eller för att blott se och tala med henne.»

»Och hur tager Oceana emot dem?» frågade lord Spencer hastigt.

»Hon är ytterst stel och otillgänglig,» ljöd svaret.

»Hon tager aldrig emot någon och är så stolt,

som vore hon drottning av det mäktigaste land i världen.»

»Jag tror, att det är just därigenom, som hon lyckats vinna damvärldens sympatier,» sade nu Billington.

»Det imponerar på våra förnåma damer att se en konstberiderska, som icke faller till föga, så snart en man med titel och rikedomar knackar på hennes dörr.

Allt som allt är Oceana något alldeles ovanligt, — icke blott ifråga om sina prestationer på cirkusarenan utan även ifråga om skönhet och dygd.»

Vad baron Billington nu sade, var icke något nytt, ty var dag kunde man i Londons tidningar få läsa något liknande, de voro enstämmiga i sitt beröm för den sköna Oceana och voro alla lika outtröttliga i att sjunga hennes lov.

På alla »five o'clock teas» i London, på alla middagar, supéer och baler, på alla restauranter och källare, överallt hörde man vid denna tid blott namnet Oceana, och överallt nämndes detta namn blott med aktning och beundran.

Circus Chiniselli var verkligen att lyckönska till att bland sina artister hava en sådan stjärna.

Alla circusdirektörer formligen slogos om henne, men Chiniselli hade företrädesrätt därvidlag, ty han kunde berömma sig av att hava upptäckt henne.

Egentligen var detta beröm ganska oförtjänt, ty den gode Chiniselli var icke blott en duglig circusdirektör utan även en smart affärsman, som förstod att draga nytta av den lyckliga slump, som fört Oceana i hans väg.

En dag hade det knackat på dörren till hans privatkontor.

På direktörens uppmaning att stiga in hade en omkring femtio år gammal herre, åtföljd av en ung, djupt beslöjad dam, inträtt.

Bådas yttre hade givit vid handen, att de icke tillhörde den förmögnare samhällsklassen.

»Vad önskar ni?» frågade direktör Chiniselli.

»Engagement», svarade lakoniskt han, vars hår redan började gråna vid tinningarna.

»Vad kunna ni?» var nästa fråga, som cirkusdirektören alltid förelade var och en, som sökte engagement hos honom, ty detta var den enda utslagsgivande faktorn.

Varifrån man kom, vad man förut hade gjort och vilka anspråk man hade, allt detta var för honom blott bisaker.

Det som i hans ögon gav en människa något värde, var hennes artistiska prestationsförmåga.

»Vad vi kunna?» svarade herrn. »Om ni har tid skola vi genast visa er prov därpå.»

Direktör Chiniselli hade alltid tid, när det gällde att rikta sin cirkus med några nya nummer.

»Om en halvtimme skall jag infinna mig i manégen för att åse edra prov», svarade han.

»Det är bra», svarade den gamle herrn, »vi hava en del förberedelser att göra först.

Finns det någon trapets där?»

»Ja, där finns allt i den vägen.»

»Gott, mer behöva vi icke», med dessa ord försvunno de båda åter ut genom dörren.

Chiniselli hade lagt märke till, att mannen, som hela tiden fört ordet, utan att den unga flickan på något sätt blandat sig i samtalet, visserligen talat en flytande engelska, men dock med en främmande brytning.

Då direktör Chiniselli en halv timme senare infann sig i cirkusmanégen stod den herre, med vilken han förut talat, vid en stor kista, som han ställt upp alldeles invid en av logerna.

Det var en helt vanlig, lackerad kista, på vars sidor en hel del knappar befunno sig.

Mitt på arenan stod den unga damen, men nu icke längre beslöjad.

Hon var heller icke klädd i promenaddräkt, som då Chiniselli sist sett henne, utan bar nu guldstickade triåer.

Den unga flickan såg ut att vara omkring aderton år. Hon var ovanligt vacker med små blonda lockar, som krusade sig i pannan.

Ehuru Chiniselli var föga mottaglig för kvinnlig skönhet, kunde han dock icke underlåta att med förvåning och beundran betrakta denna härliga, unga varelse.

»Parbleu! Hon är ju en verklig skönhet», viskade han till sin stallmästare, »men vi skola avvakta, vad hon kan.

Ty kan hon ingenting, — ja, Satelli, ni förstår ju, min cirkus är ingen utställning av vackra kvinnor.

Jag bryr mig icke om en skönhet, som icke är förenad med skicklighet.

Har hon ännu icke sagt något om, vad hon kan?» fortfor han. »Vilken är egentligen hennes genre?

Vad har ni i kistan?» vände sig nu direktör Chiniselli utan att avvakta stallmästarens svar till den gamle herrn, »kanske något slags djur, kattor, hundar eller kanske till och med dresserade loppor?

Jag har redan övernog med dresserade djur.»

»Mina herrar, vi taga oss nu friheten förevisa några av våra prestationer», sade den tilltalade lugnt.

»Ni se trapetsen där uppe i kupolen?»

»Ja, naturligtvis se vi den», svarade stallmästaren.

»Hur stort kan avståndet mellan kistan och trapetsen vara?» frågade den gamle herrn vidare.

Chiniselli och Satelli mätte avståndet med blicken och svarade därefter:

»Ja, det är väl omkring femtio meter.»

»Skada, att det icke är mer», utbrast främlingen. »Jag skulle ha tyckt bättre om, att det varit hundra-tjugu meter, men vi kunna ju tyvärr icke göra cirkusen högre.»

Utan att avvakta något svar på sin anmärkning, vinkade han åt den unga flickan att komma närmare.

»Upp på kistan», befallde han.

Den unga damen sprang lätt upp på kistan.

»Trapetsen är väl säker?» frågade den gamle herrn.

»Ja, jag ansvarar för, att den är säker», svarade Chiniselli.

»Framåt då! — Är ni färdig, miss Oceana?»

»All right!»

I detsamma tryckte främlingen på den mellersta av de tre knapparna på kistans sida, och i nästa ögonblick höjdes Oceanas kropp, och flög i luften upp mot kupolens tak.

Ett kort utrop hördes däruppfifrån.

Chiniselli och stallmästaren sågo i nästa ögonblick den unga flickan hänga vid trapetsen, som hon i flykten fattat om med båda händerna.

Detta var verkligen ett ovanligt svårt och farligt konststycke, ty beräknade hon icke rätta ögonblicket för att fatta trapetsen, så riskerade

hon att slungas mot kupolens tak, och sedan störta ned med krossat huvud.

Nu arbetade den unga konstnärinnan däruppe i trapetsen med sådan precision och fart, men på sammå gång med sådan grace, att både Chiniselli och Satelli, ehuru de sett mycket i den vägen och därför voro ytterst fordrande, utbrusto i höga bifallsrop. —

Så snart Oceana på ett rep glidit ned till golvet och den gamle herrn svept in henne i den långa kappan, han hållit i beredskap, vände sig direktören till honom och sade kort.

»Var snäll och följ mig in på mitt kontor.»

»Tillåt mig att först följa miss Oceana till hennes klädloge,» svarade främlingen.

»Jag tager mig också friheten påpeka, att miss Oceana gör anspråk på att bemötas med all den artighet och respekt, som en dam kan fordra.»

»Vad tänker ni egentligen om mig och min cirkus?» frågade Chiniselli, »tror ni kanske att min trupp består av ett band kringresande zigenare?»

Hos oss får var och en röna ett artigt bemötande. Jag håller strängt på, att det skall härskas god ton inom min trupp.

Motsatsen skulle alltför mycket skada min circus' renommé.»

Främlingen förde nu Oceana in i hennes klädloge.

Chiniselli och Satelli följde dem dit men blevo stående utanför för att invänta dem.

Efter ett par minuter kom den gamle herrn ut igen och därefter sköts regeln för inifrån.

Tio minuter senare trädde Oceana ut klädd i promenaddräkt och med en tät slöja för ansiktet.

De begåvo sig nu alla fyra till direktörens kontor.

Så snart de kommit in där, frågade Chiniselli utan alla omsvep:

»Hur högt gage, fordrar ni?»

Jag skulle vilja engagera er för hela den återstående delen av säsongen. Det blir omkring fyra månader.»

»Stanna ni i London hela denna tid?» frågade den gamle herrn.

»Ja, vi stanna i London till säsongens slut,» var svaret.

»Jag anser det onödigt att resa vidare, då affärerna här gå synnerligen bra.»

»I så fall begär jag för denna unga dam, vars impressario jag är, ett gage av hundra pund i månaden.»

Chiniselli höll på att falla av stolen. — Hundra pund? — Hade han hört rätt? — Han hade gjort sig beredd på minst tusen pund.

Var den gamle då alldeles förryckt? Han hade tydligen ingen aning om affärer.

För en sådan futtig summa ville han låta en stjärna av första rang uppträda.

Chiniselli kunde knappt tro sina ögon.

Men impressarion fortsatte nästan ängsligt:

»Kanske gaget synes er för högt? Finner ni mina anspråk alltför överdrivna? — I så fall — men jag har ju alldeles glömt att säga, att ni i mig erhåller en ganska användbar clown, och att gaget är för oss båda.»

»Min käre vän,» sade Chiniselli, »jag förvånar mig blott över anspråkslösheten i eder begäran.»

Ni har tydligen aldrig förut varit engagerade vid någon cirkus?»

»Jo, vi ha haft engagement på kontinenten.»

»Nå, var ni än uppträtt förut, så måste jag fästa er vid mitt sällskap,» fortfor Chiniselli, »och erbjuder mig att betala er femhundra pund i månaden i stället för de hundra ni begärde. Jag ämnar verkligen icke låta någon av mina konkurrenter snappa er till sig efter några dagars uppträdande här.

Ni måste därför gå in på att underteckna ett kontrakt, som binder er till säsongens slut.»

»Skriv ni blott ut kontraktet,» svarade främlingen, »så skola vi genast skriva under.»

Satelli satte sig vid skrivbordet för att fylla i ett av de tryckta kontrakt, som funnos där.

»Namnen om jag får be?»

Vad är ert namn min herre?»

Nikolai Nikolajinsky.»

»Ah, ni är från Ryssland.»

Den gamle herrn nickade jakande.

»Och damens borgerliga namn?»

»Det betyder ingenting,» svarade Nikolajinsky hastigt, »skriv ni helt lugnt miss Oceana.

Jag svarar för, att kontraktet icke kommer att brytas av oss.»

»All right», sade Satelli, »skriv nu under, herr direktör, och sedan kanske herr Nikolajinsky och miss Oceana vilja sätta sina namn under kontraktet.»

»Vänta litet, jag har ännu ett villkor,» utropade i detta ögonblick Nikolajinsky, »och om ni icke går in därpå, herr direktör, så förfaller hela vårt avtal.»

»Jag kunde just tro det,» mumlade den smarte italienaren för sig själv, — »ännu ett villkor, — jo, jo, nu kommer klon fram ur sammetstassen.

Nu kommer han säkert fram med någon orimlig begäran. — Kanske vill han ha tid för gästspel eller begär han ett visst antal recetter eller förhöjning av gaget, — nåja i detta fall får jag icke se på pengarne.

Denna miss Oceana kommer att bliva en dragningskraft av första ordningen.»

»Herr direktör,» sade nu Nikolajinsky, »jag fordrar, att vi få våra klädloger bredvid varandra.

Vidare måste dörren till miss Oceanas klädrum vara försedd med säkert lås och på insidan beklädd med filt.

Skulle fönster finnas, så måste de vara försedda med täta gardiner, som kunna alldeles dragas för fönstren.

Jag fordrar vidare, att inga av sällskapet medlemmar, icke ens ni, nerr direktör eller herr Satelli, någonsin beträder den unga damens klädloge. Går ni in på dessa villkor?»

Chiniselli och stallmästaren växlade en hemlig blick, som tycktes säga: »Är karlen förryckt?»

Därefter förklarade direktören, att han gick in på den andres fordringar, — det är ju en känd sak att cirkusdirektörer i likhet med teaterdirektörer gå in på allt, som icke kostar något.

Nu undertecknades kontraktet, varvid även den unga damen skrev sitt namn därunder.

»Önskar ni någon del av gaget i förskott?» frågade Chiniselli ädelmodigt.

Då Nikolajinsky icke svarade, räckte direktören honom en hundrapundssedel.

Tre dagar senare gjorde Oceana, luftens

drottning, sin debut, — och nästa morgon talade hela London om dödsprånget på cirkus Chiniselli.

Ännu aldrig hade man på cirkus sett något liknande. Aldrig hade man sett en apparat, som kunde slunga en människa så högt upp i luften.

Kort sagt, det hela var någonting alldeles nytt, och skulle säkerligen varje kväll draga fullt hus. —

Oceanas skönhet, hennes vighet och grace, det dödsföraktande mod, varmed hon steg upp på kistan och lät sig slungas upp i luften, allt fyllde publiken med gränslös hänförelse. Oceana, luftens drottning, blev varje kväll föremål för de mest stormande ovationer, och snart lågo alla Londons herrar för hennes fötter.

Men ehuru de förnämsta av Londons unga ädlingar tävlade om hennes ynnest, ehuru de överhopade henne med blommor och andra presenter och ehuru flera av dem rörde upp himmel och jord för att få tillfälle att göra hennes bekantskap, så var allt förgäves, hon avvisade alla.

Den unga konstnärinnan var omöjlig att beveka.

Hon mottog inga besök, gjorde inga bekantskap och besvarade inga brev.

Lugnt tog hon emot alla presenter, som skickades henne.

Ingen kunde berömma sig av att hava åtnjutit något gunstbevis från hennes sida, ja, icke ens ett ord eller en handtryckning.

Men på kvällarna, när hon stod på kistan för att invänta det ögonblick, då hon av dess mekanism skulle slungas upp i luften, mönstrade hon publiken med ängsliga blickar.

I synnerhet lät hon sina ängsliga blickar dröja vid logerna, liksom väntade hon att finna någon särskild person där.

Men hon fick aldrig lång tid på sig för sin granskning, ty Nikolajinsky tryckte nästan genast på knappen, som satte mekanismen i rörelse, och i nästa ögonblick flög hon upp mot trapetsen, varvid hon måste anlita hela sin kallblodighet och själsnärvaro för att icke hennes konststycke skulle misslyckas.

Den unga damens klädloge liknade förr ett fängelse än en firad cirkusskönhets klädrum.

Dörren var beklädd med tjock filt, fönstren voro försedda med tätt slutande jalousier och dessutom med tjocka förhängen.

Oceana tog aldrig garderobiärens hjälp i anspråk.

Hon hjälpte sig helt och hållet själv, hon både klädde och kammade sig själv. Ingen människa utom Nikolajinsky hade någonsin beträtt hennes klädloge.

I vilket förhållande stod han manne till henne? Var han hennes älskare, — hennes broder, eller kanske hennes fader?

Vad åldern beträffade kunde han gott vara hennes fader.

Han var fyrtiofem år, under det Oceana säkerligen ännu icke var tjugu år. Somliga trodde henne till och med vara blott sjutton eller aderton år.

Hennes älskare var han säkert icke.

Ty betjäningen på det hotell, där de bodde, berättade att han visserligen efter föreställningens slut intog supé tillsammans med henne, på hennes rum, men att han sedan begav sig till sitt eget rum, som icke på något vis stod i förbindelse med hennes.

För övrigt levde båda mycket tillbakadraget.

I synnerhet Oceana levde i en klosterlik tillbakadragenhet.

Mycket sällan företog hon någon promenad till fots eller i vagn, gjorde inga visiter och möt tog aldrig några besök, besvarade aldrig brev — kort sagt, en nunna hade knappast kunnat leva i större avskildhet från världen.

Nikolajinsky tycktes hava stor omsorg om hennes hälsa.

All mat, som skickades upp till henne, smakade han alltid av innan hon fick äta den.

Han tillät aldrig att ett fönster stod öppet i det rum, där hon vistades.

På hotellet hade han träffat samma anordningar som i hennes klädloge.

Dörrar och fönster voro så väl täckta av tjocka draperier, att icke ens den nyfikenaste hotelljungfru hade kunnat kika in genom nyckelhålet.

En kväll hade Oceana plötsligt insjuknat.

Hon hade antagligen förkylt sig och klaga de över häftiga smärtor i hela kroppen.

Men Nikolajinsky lät icke skicka efter någon läkare.

Han gav henne själv medecín, som han fört med sig i en liten väska och han vakade hos henne ända till på morgonen, men vägrade absolut att taga någon läkares hjälp i anspråk.

Detta hans uppförande väckte allmän förvåning.

Men man trodde sig dock hava funnit en förklaring härpå. Nikolajinsky var ytterst girig och ville icke för allt i världen tillåta sig några utgifter, om de icke voro alldeles nödvändiga, därför tvingade han den unga damen till ett sådant klosterliv.

Inom kort voro en hel del olika rykten, det ena mer sagolikt än det andra, i omlopp om luftens drottning.

Några menade, att hon var dotter till en utfattig rysk bondfamilj, och att Nikolajinsky köpt henne på tjugu år för att genom hennes konst förtjäna en förmögenhet.

Andra åter trodde att Nikolajinsky var hypnotisör, och att Oceana blivit av honom suggerad att utföra sitt djärva konststycke. Med ett ord, de vildaste och varandra mest motsäggande rykten voro i omlopp om de båda — — —

Under sådana omständigheter kan det ju icke förvåna, att man i Splendidklubben så livligt resonerade om Oceana.

Icke heller var det underligt, att en engelsk lord föresatt sig att vinna detta lilla dygdemönster. —

En engelsman strävar alltid efter att vinna det, som synes ouppnåeligt.

För att nå sitt mål anlitar han alla utvägar, och motstånd eggjar honom blott ännu mer.

Lord Spencer syntes vara allvarligt förälskad i den sköna Oceana, och hans vän Billington tycktes också vara ganska illa däran. Han var van att alltid hava framgång hos damerna, och därför förargade det honom icke så litet, att han hittills icke haft någon framgång i sina försök att närma sig luftens drottning!

»Jag säger eder,» utbrast Billington, »att denna Oceana är en slug, beräknande kvinna, en intrigante, och ingenting annat.

Hon vet mycket väl, att hon genom sin stolta

tillbakadragenhet synes så mycket mer eftersträfvansvärd.

Jag håller vad om, att hon inom åtta dagar skall vara min älskarinna, om jag riktigt på allvar lägger an på att vinna henne.»

»Käre Billington,» sade lord Spencer, som blivit alldeles blek vid vännens ord, »jag tror, att detta blott är tomt skryt.»

»Ni tycks lägga an på att håna mig? Visserligen är ni min vän, men jag kan dock icke tåla vad som hälst från er sida.»

»Tror ni, min käre Billington, att det, som är möjligt för er, skulle vara en omöjlighet för mig?» frågade Spencer häftigt.

»Ni vill låta påskina, att ni skall kunna vinna Oceana inom åtta dagar, men jag är ännu säkrare på min sak. Jag vill visst inte håna er, Billington, men jag tror verkligen att min lordtitel och min oerhörda förmögenhet skall tynga ned vågskålen till min förmån.»

»Må så vara», svarade baron Billington, vars kinder färgades av en mörk rodnad.

»Men kände ni kvinnorna litet bättre, så skulle ni veta, att det alls icke kommer an på titel och rikedomar, — man måste hava ett visst något i sitt sätt, som slå an på damerna.»

»Ni påstår således på fullt allvar,» utropade lord Spencer, i det han sprang upp från sin stol, »att Oceana inom åtta dagar skall vara er älskarinna?»

»Ja, det påstår jag.»

»Vill ni hålla vad med mig om 10,000 pund sterling att detta icke skall lyckas er?»

Lord Spencer sade detta, emedan han mycket väl visste, att Billington icke var någon rik man, ja, att hela hans förmögenhet icke var mycket större än den nämnda summan.

Men utan ett ögonblicks tvekan svarade Billington.

»Jaså ni vill hålla vad, lord Spencer? — Gott, jag går in på vadet, var och en av oss deponerar 10,000 pund.»

»I morgon deponera vi båda 10,000 pund i »Bank of England», sade Spencer.

»Den av oss, som inom åtta dagar först kan lämna bevis för att Oceana blivit hans, får pengarna. Avgjort Billington?»

I detta ögonblick reste sig en blond, ovan-

ligt reslig man och gick fram till de båda antagonisterna.

Man hade icke förut lagt märke till honom, ty han hade under det alla voro upptagna av sitt intresse för Oceana och striden mellan lord Spencer och Billington, helt sakta trätt in i rummet och tagit plats på en soffa alldeles vid dörren.

»Ah, se mr Holmes,» utropade nu alla med en mun, »vilken överraskning att ni äntligen åter en gång hedrar vår klubb med er närvaro. Välkommen, mr Holmes, välkommen!»

En mängd händer räcktes honom, och han tryckte dem alla hjärtligt.

Den store detektiven var en gärna sedd gäst här, och han brukade ofta tillbringa sin afton på Splendidklubben tillsammans med de unga adelsmännen.

Han fattade nu lord Spencers och Billingtons händer och såg leende från den ena till den andra av dem.

»Ni ha nyss ingått ett originellt vad, mina herrar», sade han. »Det gäller ju att erövra Oceana, luftens drottning.»

»Ja, det gäller en kapplöpning om hennes hjärta,» sade Spencer, »och vi skola göra allt, vad i vår förmåga står, för att kasta varann ur sadeln.»

Men jag vet, jag känner på mig, att jag blir segrare.»

»Nej, min skall hon bli,» utropade Billington hetsigt.

»Ingen av eder kommer att vinna vadet,» inföll Holmes, och åter lekte ett egendomligt leende kring hans läppar, »hon kommer icke att tillhöra varken den ene eller den andre av er.»

»Ah, mr Holmes, vill ni förmå oss att avstå från vadet?» frågade lorden.

»Visst icke, men jag upprepar ännu en gång, att Oceana icke kommer att bli er och icke heller baron Billingtons älskarinna.»

»Och varför skulle hon försmå oss båda?»

»Varför skulle hon icke tillhöra någon av oss?» utropade lorden och Billington med en mun. »Har hon kanske redan en älskare? Mr Holmes, ni vet ju allt, ni måste tala om för oss, hur det förhåller sig med den sköna Oceana.»

»Nå, jag giver er mitt hedersord i pant på

att Oceana, vilken nu som »luftens drottning» firar sådana triumfer på cirkus Chiniselli, ännu aldrig haft någon älskare.»

»Alltså är hennes hjärta fritt?» frågade Billington. »Varför skulle hon då icke skänka det åt mig eller min vän?»

»Emedan, — ja, — emedan —», Holmes började plötsligt skratta högt.

Slutligen fortsatte han, alltjämt leende:

»Har då alla människor i hela London plötsligt blivit förryckta, eller är jag den enda, som har min syn i behåll?»

»Jag skall emellertid förklara för er, mina herrar, varför Oceana aldrig kommer att tillhöra någon av er.

Hon är alls icke någon kvinna, utan — en förklädd man.» —

och jag gör alls icke anspråk på att vara något undantag från denna regel, men nog tror jag mig kunna skilja på en ung flicka och en stark, vacker yngling.

Jag upprepar ännu en gång mina herrar:

Oceana, »luftens drottning» är en yngling. resten hela London tror.

Hon är icke en ung flicka, som ni och för. Det förundrar er, ni anser det omöjligt?

Jag har tre gånger besökt cirkus, tre gånger har jag sett den berömda Oceana, och jag är fast övertygad om, att hon är en förklädd ung man.

Vad som ytterligare styrker mig i denna min tro, är, att det konststycke, hon utför, är så svårt, att det aldrig skulle kunna utföras av en ung flicka.

Ni skall nämligen veta, mina herrar, att detta dödssprång kräver ett mod och en styrka, som vanligen blott finns hos en man, — ha ni icke märkt hur fast och säkert hon griper tag i trapetsen, i samma ögonblick hon uppnår den?

Detta grepp synes vara manligt, det fordrar ovillkorligen manlig kraft.»

»Men hennes underbara, blonda hår?» frågade Billington.

»Behöver icke nödvändigt vara en peruk,» svarade detektiven.

»Varför skulle icke en yngling kunna hava långt, vackert hår, som han med tillhjälp av en krustång kan få att falla i de vackraste lockar?»

»Och hennes figur?» utbrast lord Spencer. »Denna härliga, högbarmade figur?»

Sherlock Holmes skrattade.

»Ni har tydligen icke stor erfarenhet, mylord,» sade han, »och har aldrig kommit i tillfälle att se, hur lätt man med litet besvär kan förkläda sig till kvinna. Ingenting är lättare än att giva sig sken av att vara en skön, ung kvinna, och detta är ett knep, som mycket ofta användes av förbrytare.

Jag skulle kunna berätta er flera intressanta exempel därpå ur min praktik.

Jag skulle kunna berätta er, hur jag flera månader förgäves förföljt en förbrytare och detta

KAPITEL II.

Olyckshändelse eller brott?

Efter Holmes' ord härskade en stunds ljudlös tystnad, men sedan brast det löst.

»Fy, mr Holmes», utropade lord Spencer, »det är icke snällt av er att på detta sätt göra er lustig över oss. Ty naturligtvis är detta blott ett skämt. Eller vad tror ni, Billington?

Oceana — en man? Ack, mr Holmes, er skarpsynthet i all ära, men härvidlag har ni absolut orätt.»

»Det kan naturligtvis icke vara edert allvar,» utropade en annan.

»Världens berömdaste detektiv har för en gångs skull misstagit sig,» viskade Leicester till lord Billington.

Holmes' skarpa öra hade dock hört denna anmärkning.

»Märk väl, min unga vän,» sade han med ett leende, »alla människor kunna misstaga sig.

blott därför, att jag icke kunde lista ut, att han alltid uppträdde förklädd till kvinna.»

»Förlåt, mr Holmes,» avbröt lord Spencer, ni talade nyss om förbrytare.

Jag skulle vilja fråga er, kära mr Holmes, vad anledning Oceana, om hon nu verkligen är en förklädd yngling, skulle hava att uppträda i kvinnokläder?»

»Den enklaste och närmast till hands liggande förklaringen», svarade den berömde detektiven, »är att den sluga impressarien räknat ut, att en ung, vacker flicka alltid utövar större dragningskraft än en man, och att direktör Chiniselli betalar minst dubbelt så mycket för ett sådant konststycke, om det utföres av en kvinna, mot vad han skulle göra, om det utfördes av en man.

Naturligtvis kan det också vara andra orsaker, som ligga till grund för att den unge mannen föredrager att förvandla sig till flicka, så snart han — —»

»Ert ord i all ära, mr Holmes,» inföll nu lord Spencer, »men det är mig alldeles omöjligt att tro, att Oceana verkligen är en man.

I detta fall skulle ju hela Londons befolkning hava blivit anpererad och hållen för narr, och det vore då verkligen en plikt att demaskera de som gjort sig skyldiga till detta bedrägeri.»

»Varför skulle jag fördärva deras affärer?» frågade Holmes.

»Därför, att hon som flicka förtjänar mer än som man? Nej mylord, det vore grymt.»

»Jag måste ännu en gång se henne!» utropade lord Spencer. »Ännu i dag måste jag se henne för att betrakta hennes prestation med en Sherlock Holmes skarpa ögon.

Jag vill se, om jag kan få samma intryck som ni, mr Holmes. —

Hur mycket är klockan?»

Baron Billington drog fram sin klocka och efter att hava kastat en blick på den, sade han:

»Hon fattas fem minuter i nio.»

»Då kunna vi hinna dit i tid för att få se henne,» utbrast lord Spencer. »Hallå, Jean, säg till, att min vagn kör fram. — Följer ni med, Billington?»

»Naturligtvis.»

»Gott. Jag skulle också vilja bedja er, mr

Holmes, att göra oss sällskap till cirkus Chiniselli. Jag hoppas, att ni går in på min begäran.»

»Jag har visserligen sett hela programmet tre gånger,» svarade Holmes, »och tillstår, att jag egentligen icke är vidare hågad att se det ännu en gång, men för att ännu en stund få njuta av ert angenäma sällskap, mylord, skall jag dock följa med.»

»Mylords vagn är framme,» anmälde lord Spencers betjänt, som i detta ögonblick trädde in i rummet.

De tre herrarna begåvo sig nu ned till vagnen och åkte bort, sedan lorden givit kusken befallning att så fort hästarna kunde springa, köra till cirkus Chiniselli.

Efter omkring tjugu minuters färd höll vagnen utanför den jättelika byggnad, där cirkus Chiniselli uppträdde.

Hela circus var alldeles fullsatt, och alla dessa människor, från de eleganta damerna och herrarna på parkett och i logerna till den enklare publiken uppe på raderna hade kommit hit icke för att se det vanliga cirkusprogrammet utan för att få se något, som var helt och hållet nytt. Den magnet, som drog dem alla hit var Oceana, »luftens drottning».

Då lord Spencer, baron Billington och Sherlock Holmes trädde in i den loge, som lorden abonnerat för alla föreställningar, framförde just den berömda djurtämjaren Batty sina dresserade elefanter.

»Vi ha verkligen tur,» skrattade detektiven, »nästa nummer är »luftens drottning», och vi kunna alltså med jämnmod finna oss i att se de dresserade elefanterna.»

Lord Spencer och baron Billington befunno sig i en nästan feberaktig upphetsning.

De kunde icke tro, att det meddelande, Holmes gjort dem, var sant, och nu, då de åter började tänka på möjligheten, att Oceana skulle vara en man, kunde de icke låta bli att skratta åt hans påstående och göra litet narr av honom därför.

»Vi få väl se,» var Holmes lugna svar på deras skämt. »Jag tror verkligen, mina herrar, att ni snart skola kunna övertyga er om, att jag

har rätt, och att den sköna Oceana icke är annat än en förklädd yngling.

För mig betyder det ju ingenting, om det är en man eller en kvinna, som uppträder som »luftens drottning», men för er, mina herrar, torde det vara av en viss betydelse.»

De dresserade elefanterna hade nu slutat sitt nummer och fördes nu ut av djurtämjaren under publikens bifallsjubel.

Cirkusbetjäningen skyndade nu fram för att vidtaga en del förberedelser för Oceanas uppträdande.

Trapetsen hissades ned i manégen.

En clown trädde fram och undersökte apparaten på det noggrannaste.

Han for först med händerna över de tunna järnstängerna, kände därefter på repen, som höllo dem, prövade alla hakar och beslag och först sedan han på det grundligaste undersökt allt och funnit det i sin ordning, gav han tecken till att trapetsen fick hissas upp igen.

Långsamt svävade denna upp mot cirkusbyggnadens tak, och ofrivilligt riktade hela publiken sina blickar upp mot kupolen.

»47 meter» — stod det på en stor tavla, och cirkusdirektionen hade säkerligen icke ljutit. —

Det var verkligen 47 meter upp till det ställe, där trapetsen nu hängde, långsamt gungande, på ungefär 5 meters avstånd från taket.

Clownen själv hade emellertid gått fram till en kista, som just stod framför lord Spencers loge.

Han öppnade en liten apparat, därpå sköt han tillbaka en klaff, som fanns i kistan och tittade ned i den.

Sherlock Holmes mönstrade med intresse dennes clowns ansikte.

Men han kunde icke riktigt se det, ty det var så fullsmetat med smink, att dragen voro fullständigt dolda.

Clownen slog åter igen locket till kistan. Därpå gick han fram till regissör Satelli och viskade några ord i hans öra.

Satelli gav orkestern ett tecken; denna gjorde sig i ordning och nu smattrade en fanfar genom cirkusbyggnaden.

I samma ögonblick slogs den portière åt si-

dan, genom vilken konstnärinnan brukade träda in på arenan. En storm av bifallsyttringar höjdes.

Oceana, »luftens drottning» visade sig.

Graciös som alltid skyndade hon med små, lätta steg fram till arenans mitt.

När hon kommit dit, bugade hon sig åt alla sidor till publiken.

Därpå gick hon emot clownen, sin medhjälpare, som räckte henne handen och förde henne fram till den omtalade kistan.

Vid densamma var en liten, mattbeklädd trappstege ställd, men denna försmådde Oceana.

Med ett lätt språng stod hon uppe på apparaten.

Under tiden spelade musiken en stormande melodi.

Oceana drog fram en spetsduk ur barmen och for med denna över sin panna.

Nu höjde clownen handen, och musiken tystnade tvärt.

En darrning gick genom hela publiken.

Detta inträffade alltid vid detta ögonblick; ty man fruktade för konstnärinnans liv.

Man sade med rätta, att apparaten kunde en gång vägra att tjänstgöra, och då skulle, om kraften för språnget vore otillräcklig att slunga henne 47 meter i höjden, hennes vackra kropp falla handlöst ned i arenan.

Man räknade också med den möjligheten, att apparaten kanske kunde slunga henne för högt.

Konstnärinnan svävade i varje fall som hälst i livsfara, då hon utförde sitt konststycke.

På hennes uttryckliga önskan eller befallning hade man icke uppspänt något skyddsnät för att låta konststycket synas ännu farligare.

En djup tystnad härskade nu i cirkus.

Man skulle hava hört en knappål falla, så stilla hade det blivit runt omkring.

Oceana hade under tiden gjort sig iordning till språnget.

Därvid säg hon stadigt upp mot trapetsen.

»Ah right?» frågade clownen med hög röst.

»All right!» ljöd Oceanas svar.

Några damer skreko till, andra åter sprungo ofrivilligt upp från sina platser, ty genom kraften av den fjäder, som var anbrakt i apparaten, slun-

gades Oceanas vackra kropp upp i luften med en hastighet, som hade den blivit skjuten ur en kanon.

Under språnget hade hon händerna utsträckta och fingrarna lätt krökta, så att hon bekvämt skulle kunna fatta trapetsstången, och så —

»Lyckats!» utropade lord Spencer och baron Billington som med en mun. »Hon har fattat trapetsen.»

Så var det också. Oceana hängde nu i trapetsen och satte denna i rörelse med tillhjälp av muskelstyrkan i sina armar och med regelbundna svängningar av kroppen.

»Vill ni ännu påstå, mr Holmes, att denna gudinna är en förklädd yngling?»

»Se blott på dessa härliga former, som endast en kvinna kan ha!» viskade lord Spencer till den genialiske kriminalisten. — »Se blott denna härligt rundade arm, se blott —»

Ordet dog plötsligt på lordens läppar — —

Hela cirkusbyggnaden genljöd av ett tusendubbelt skri, som bröt sig väg från galleriet ända ned till logerna. Det var ett fasans skri.

De båda tågen i trapetsen hade brustit.

Oceana hade släppt det järn, vid vilket hennes händer hade klamrat sig fast. Nu — störtade den olyckliga huvudstupa ned och blev ligande orörlig på arenagolvet.

Ingen penna kan skildra den förskräckelse, som bemäktigade sig de tusentals människor, som uppfyllde cirkus.

Det hotades att uppstå panik, ty alla trängdes mot utgången.

Många damer förlorade medvetandet.

Var och en var övertygad om, att här förelåg en hemsk förbrytelse, att trapetsens tåg icke kunde hava brustit av en händelse.

En känsla av upprörelse fattade mängden.

»Mord, mord!» — ljöd det. »Ned med mördarne — polis — polis!»

Sherlock Holmes var den förste, som infann sig på arenan.

Och så hastigt som möjligt störtade han fram till den olycklige på samma gång som clownen Nikolajinsky.

Ryssen kastade sig med ett hjärtslitande skrik över den ungdomliga kroppen, omfattade den med

båda armarna, jämrade sig på ryska och betedde sig som en vansinnig.

Holmes sköt undan honom med milt våld.

»Min käre vän, med tårar och klagan kan här ingenting uträttas; låt oss framför allt först se, om vi icke kunna hjälpa den olyckliga konstnärinnan?»

Då nu Holmes böjde sig över gestalten, såg han genast, att varje mänsklig hjälp här var förgäves.

Oceana, luftens drottning, hade brutit nacken och hennes kropp var nästan krossad, så fruktansvärt hade fallet varit.

Nu hade även läkare kommit ned på arenan.

De ämnade just böja sig ner över Oceana, men Sherlock Holmes ropade till dem:

»Vi bära in henne till hennes klädloge. — Först där kunna herrarna konstatera döden, icke här inför publiken!»

Holmes hade goda skäl att påyrka detta.

Ty då han var fast övertygad om, att Oceana var en förklädd yngling, så ville han icke uppenbara detta för hela världen.

Han var av den fasta övertygelsen, att denna hemlighetsfulla förkläddning just stod i samband med denna hemska död.

Holmes lyfte upp den orörliga kroppen och bar bort den.

Läkarne följde honom och även Nikolajinsky, som rasade som en vansinnig och icke av direktör Chiniselli och hans regissör kunde förmå att lugna sig. —

Till klädlogen kommo blott få personer.

Läkarne, Holmes, som bar liket i sina armar, clownen, cirkusdirektören och hans regissör; strax därefter lord Spencer och baron Billington, vilka hade följt efter Holmes ned på arenan.

»Stäng dörren, mylord,» bad Holmes, »ingen mera får komma in hit.»

»Med vilken rätt utdelar ni befallningar, min herre?» frågade Satelli barskt.

Men direktör Chiniselli svarade regissören med vredgad ton:

»Min herre, vet ni inte, att det är mr Sherlock Holmes?»

»Ah, jag ber om ursäkt; om det förhåller

sig så, då har ni först av alla rätt att bestämma här, ty jag fruktar, att denna olyckliga tilldrav mig det käraste, jag ägde på jorden, förbannad

»Det fruktar jag också,» svarade den berömda detektiven, i det han lade ned Oceana på en chaislong, som fanns i hennes klädloge.

»Må herrarna företaga undersökningen nu,» sade Holmes, i det han vände sig till läkarne.

Under det att de tre läkarne, som befunno sig i klädlogen, började med att fastställa, vilka skador Oceana lidit och sågo att deras konst ingenting kunde uträtta, hade Holmes gått fram till toilettbordet. På detta stod en stor spegel, framför vilken konstnärinnan alltid brukade sminka sig. —

I nästa ögonblick lekte ett sällsamt leende kring detektivens läppar.

Han vinkade Spencer och Billington till sig och visade på ett litet metallföremål, som låg på bordet.

»Vad anse ni detta vara?» frågade Holmes de båda adelsmännen sakta.

»Vad, vet ni inte det?»

»Min Gud,» utropade baron Billington, »det är en — rakapparät.»

»Ja, så är det,» svarade Holmes, i det han tog upp det lilla metallföremålet och visade, att det var en säkerhetsrakkniv.

»Nå, vad tror ni, mina herrar, begagnar en ung man eller en ung kvinna denna apparät?»

»Naturligtvis en ung man,» svarade lord Spencer ytterst förvånad.

»Tror ni mig nu, vad jag sade er, att Oceana var en förklädd man,» frågade Holmes.

»För övrigt skolen I snart få höra det bekräftas. — Läkarna viska redan sinsemellan.»

»Herr direktör Chiniselli,» sade en av läkarne, »var snäll och kom hit, jag har ett meddelande att göra eder, som säkert skall förvåna eder.

Vet ni att eder Oceana, luftens drottning, som i London väckt så stort och berättigat uppseende, var en förklädd ung man?»

»För tusan!» utropade Chiniselli, »detta är icke möjligt — Oceana var en man? En man — — Satelli, hade ni misstänkt det?»

Men regissör Satelli stod mållös?»

»Mina herrar, jag kan försäkra er,» fortsatte Chiniselli, »att det icke har varit min avsikt att bedraga publiken.

Min mångåriga verksamhet i alla huvudstäder borgar för, att jag icke bedragit publiken.

Men här är en, som har dragit londonpubliken vid näsan.

Kom hit, Nikolajinsky, och rättfärdiga er.»

Mannen, som ännu bar en clowns brokiga kläder, gick långsamt fram till mitten av klädlogen.

Med en duk, som han tagit fram, hade han torkat bort sminket och pudret från ansiktet och visade nu ett djärvt och intelligent utseende, som blott vanställdes av den förtvivlade smärta, vilken tycktes uppfylla Nikolajinskys bröst.

»Jag frågar er, min herre,» sade Chiniselli med vredgad ton till honom, »har ni förut meddelat mig, att dessa beundransvärda prestationer utfördes av en man och ej av en kvinna?»

»Nej, herr direktör, det har jag aldrig meddelat eder.»

»Har ni icke tvärt om många gånger försäkrat mig att Oceana var en kvinna?»

»Ja, herr direktör, det har jag gjort.»

»Då har ni alltså bedragit mig!»

»Kanske, herr direktör, men — jag var tyvärr tvungen därtill!

Det har icke skett av egennytta, icke för att narra av er pengar, för att genomdriva högre fordringar, det vet ni lika väl som jag, herr direktör Chiniselli. Ni skall säkert erinra eder, att jag vid kontraktets avslutande endast begärde 100 pund.

Men ni beviljade mig av någon anledning femhundra pund.»

»Det är visserligen sant,» fortsatte Chiniselli, »eller hur Satelli, han har icke försökt att narra av oss pengar?

Hans fordran var så löjligt blygsam, så löjligt blygsam, att jag höjde den till den femdubbla summan.»

»Men av vilken anledning har ni föregivit denne unge man, som nu tyvärr ligger död framför oss, för att vara en kvinna?» frågade en av läkarne.

»Ni måste dock hava någon grund därför.»

»Det har jag också haft.»

»Då fordrar jag, att ni delgiver oss edra skäl,» sade Chiniselli upprörd.

»Jag kan inte bära på mitt samvete att hava bedragit londonpubliken, vilken sedan många år tillbaka har hållit mig för en hederlig man.

Herr Nikolajinsky, ni måste bekänna färg.»

»Det skall jag göra, jag skall säga allt, vad jag vet. Men — icke i er närvaro mina herrar, utan endast och allenast för denne herre skall jag göra en fullständig bekännelse.»

Med dessa ord pekade Nikolajinsky på Sherlock Holmes.

»Åh, ni vill uppenbara allt blott för detektiven?» utropade Chiniselli, »mycket bra, han är en trovärdig man, och vad han avhandlar med er, det skola vi acceptera.

Får mr Holmes också rätt, att senare meddela oss, vad ni har sagt till honom?»

»Det beror på honom själv,» svarade Nikolajinsky, »denne berömde mans namn borgar tillräckligt för hans ärlighet.

Han måste få reda på allt, måste veta allt. —

Ty, fördömd vare den mördare, som har berövat mig det käraste, jag ägde på jorden, förbannad vare den usling, som har skurit av trapetsens tåg! — Jag anropar himmelen om hämnd! Men här på jorden skall mr Holmes finna den skyldige!»

Clownens gestalt tycktes växa vid dessa ord.

Men plötsligt störtade han fram till den divan, på vilken liket efter den, som i livstiden kallat sig Oceana, låg och kastade sig på nytt över den livlösa kroppen.

»Alltså en ung man,» sade Chiniselli sakta till en av läkarna.

»Därpå kan man icke tvivla,» svarade doktorn. —

»Det är en ung man på cirka aderton år.

Han är vackert byggd, och hela hans yttre är ägnat att föreställa en ung flicka.

Han har brutit nacken av sig.

Men, även om så icke hade varit fallet, skulle han senare hava dött av sina inre skador.

Jag tror att mina kolleger äro av samma me-

ning som jag, och nu vilja vi draga oss tillbaka.»

Det dröjde icke länge förr än en jurist visade sig och samtalade med läkarna angående uppsättandet av dödsattesten.

»Men för att kunna skriva en sådan, måste vi känna den här förolyckades namn,» menade en av läkarna. — »Heter han kanske också Nikolajinsky?»

Vid denna fråga reste sig clownen långsamt upp från liket och vände sitt bleka ansikte mot Sherlock Holmes.

»Nej,» svarade han, »den unge mannens namn är icke Nikolajinsky.»

»Hur heter han då?»

»Han heter furst Wladimir Borotin!»

Alla sågo förvånade på varandra.

Denne olycklige yngling, som låg där på divanen, krossad och död, hade varit en furste, en rysk furste!

Vad kunde hava föranlett honom att bliva cirkusartist?

»Mina herrar,» sade Holmes, »hav godheten att lämna klädlogen för några minuter, herr Nikolajinsky skall göra mig några meddelanden.

Om jag anser det lämpligt, skall jag meddela er, vad herr Nikolajinsky kommer att meddela mig; men måste jag i sakens intresse tiga, då kunna ni vara övertygade om, att hemligheten är i gott förvar.

»Det veta vi, mr Holmes,» utropade Spencer, Billington och Chiniselli samt alla de övriga närvarande, och sedan de ännu en gång hade tryckt detektivens hand, avlägsnade de sig tysta, kastande en blick av medlidande på liket efter den unge, ryske fursten, som de dittills hade kallat:

»Oceana, luftens drottning.»

KAPITEL III.

Furst Borotin.

»Vi äro nu ensamma, min herre,» sade Sherlock Holmes, sedan han stängt dörren, »sätt er ned och meddela mig, vad ni har att berätta.»

»Det skall jag,» svarade Nikolajinsky, »ja, vid Gud, det skall jag, jag vet, att ni är en man, på vilken jag fullkomligt kan lita.

Emellertid, min herre — svär att ni icke låter ett ord av, vad jag skall säga eder, komma inför offentligheten, förrän jag giver eder tillåtelse därtill.»

»Såvida denna ed är förenlig med mitt ämbete,» svarade Sherlock Holmes, »med min mission, som består i att förfölja och oskadliggöra förbrytare, så svär jag utan betänkan-
kande.»

»Jag tackar eder,» sade Nikolajinsky med do-
v röst. —

»Oh, om ni visste, sir,» tillade han sorgset,
»vad jag i detta ögonblick lider.

Med denna yngling skall en adlig ätts sista
hopp bäras till graven.

Han är den siste av en ätt, som tillhör Ryss-
lands historia. Namnet sjunker med honom i
graven.»

»Den stackars döde är alltså verkligen furst
Borotin?» frågade Sherlock Holmes bestört.

»Furst Wladimir Borotin,» svarade clownen,
»tyvärr är det så.

Han är ende sonen till avlidne furst Borotin
och hans ännu levande gemål, som för närvarande
vistas på sina gods i Ukrajne.»

»Förklara då blott för mig, herr Nikolajinsky,
huru det kom sig, att den unge fursten valde ett
så farligt yrke, och hur kunde han vilja bedraga
världen genom att giva sig ut för att vara en ung
dam?»

»Ni skall få höra allt, mr Holmes,» svarade
Nikolajinsky, »tillåt mig bara att samla mina tan-
kar. — Oh, min Gud, hur skall jag kunna med-

delas den olyckliga modern, vad som här har
hänt!»

»Huru, furstinnan vet, att hennes son upp-
träder som konstnärinna?» frågade den store de-
tektiven.

»Ja, det vet hon.»

»Och hon har samtyckt därtill?»

»Hon måste samtycka därtill, mr Hol-
mes.»

Det var den enda möjligheten att rädda den-
ne olycklige, åtminstone tycktes oss detta vara
den enda utvägen.

Men de hava nått honom, de hava mördat
honom, de skurkarna!

Om du aldrig hade inlåtit dig med denna
människa, detta blodtörstiga vilddjur, som liknar
vargarna, vilka slita sönder sig själva, då de ej
finna något annat offer.»

»Sansa er dock, min herre,» lugnade Holmes
den klagande, »ni är dock en man, herr Nikola-
jinsky.

Vad som har skett, har skett och står icke mer
till att ändra.

Vi båda äro icke i stånd att väcka till liv
denna döda kropp, att åter giva färg åt dessa bleka
läppar eller låta hans ögon få liv.

Det som är dödt tillhör graven, herr Nikola-
jinsky — men jordisk är hämnaden, och den stän-
nar på jorden, om kroppen har fallit offer för ett
mord.

Och på hämnaden skall ni tänka och visa mig
vägen, på vilken man kan finna mördarna.

Ty, som jag kan märka av edra ord, hand-
lar det här icke om ett vanligt mord — utan om
en på förhand omtalad plan, som blivit utförd av
flere sammansvurne.»

»Ni sammanställer sakerna alldeles riktigt,
mr Holmes,» sade Nikolajinsky, i det han åter
vände sitt slätrakade ansikte mot detektiven och
torkade bort de sista tårarna.

»Ni genomskådar kanske redan, för vem den-
na härliga yngling fallit offer.

Men jag skall berätta det för eder.

Låtom oss sätta oss här vid den stackars
Wladimirs lik.

Jag vill hålla hans kalla hand i min och så
vill jag berätta hans korta, olyckliga levnadssaga
och för er öppna källan till hans olyckliga död.

Nikolajinsky sjönk ned på kanten av divanen, på vilken liket låg.

Sherlock Holmes tog plats på en stol framför ryssen.

Under ett par minuter härskade gravlik tystnad i klädlogen, därpå började ryssen berättas:

»För tre år sedan dog den gamle furst Borotin, och hans son Wladimir blev regent, ehuru han blott var femton år gammal.

Regent, säger jag, ty ehuru Borotinerna ej voro krönta furstar, så ägde de dock väldiga landområden i Ryssland, över vilka de härskade likt regenter.

I ett nu hade den femtonårige Wladimir blivit ägare till flera hundra millioner.

Mer än åttiotusen livegna måste lyda honom, och en otalig mängd ämbetsmäns existens vilade i hans hand.

Jag hade sedan många år tillbaka levat i furst Borotins hus.

Jag hade varit Wladimirs lärare.

Från Dorpat, vid vars universitet jag var docent, blev jag kallad av furst Borotin att uppfostra hans son.

Och jag uppfostrade honom, i det jag i hans själ inplantade känslan av allt skönt och ädelt, och i det jag införde honom i antikens härliga värld.

Jag härdade och stålsatte hans kropp genom alla upptänkliga sportövningar för att av ynglingen göra en idealmänniska sådan, som blott få finnas på jorden.

Allt, vad jag sådde, föll också i fruktbar jordmån.

Wladimir var en ovanligt begåvad gosse. Han lärde begärligt, var ärelysten och det kunde icke finnas nog vetande för honom, han ville i sig upptaga allt, som var möjligt att lära sig.

Han var, som vi alla ryssar, en smula svärmiskt anlagd.

Han kunde t. o. m. gråta över andras olycka.

Och med glatt mod kunde han ge bort sina egna kläder för att hjälpa andra.

Han hade därvid skarp blick för människornas dåliga sidor; han visste noga att skilja smickrare från dem, som sade honom vackra sanningar.

De, som närmade sig honom för att fånga honom med fagra ord, visste han att stolt visa tillbaka.

Oh, vad jag älskade denne yngling! Sanning att säga har jag försmått många vänner för hans skull, jag har icke gift mig för att uteslutande ägna mig åt honom.

Detta uppskattades också av familjen Borotin, och jag betraktades som en medlem av den.

Då kom den fruktansvärda sjukdom, som kom den gamle fursten att långsamt tyna bort.

Ofta kallade han mig till sig för att tala med mig om sonens framtid.

»Jag tar den trösten med mig i graven,» sade fursten en dag till mig, »att du, Nikolajinsky — fursten kallade mig alltid du — alltid stannar hos min son.

Lova mig att aldrig gå ifrån honom, lova att leda honom, som du hittills har lett honom, då skall han förbliva den ädla, goda människa, han är och skall göra heder åt namnet Borotin.

Ty,» tillade fursten, »min gemål är svag, och jag skulle icke vilja, att hon vann för stort inflytande över min son, lova mig därför, att du alltid stannar vid hans sida.»

Huru gärna avlade jag icke detta löfte.

Jag hade beslutit ägna hela mitt liv åt den unge fursten, och nu, då han snart skulle bliva faderlös, ansåg jag det för en dubbel plikt att icke lämna honom i sticket.

Den gamle fursten dog och bisattes i familjegraven.

Tre år förgingo, under vilka den unge furst Wladimir ständigt uppehöll sig på godsen för att förbättra allt, som behövdes.

Livegenskapen har i Ryssland endast upphävts på papperet.

Men Wladimir mildrade de livegnas lott; han gav dem tillräckligt med jord för att kunna leva på.

Han byggde hus, kyrkor och skolor, kort sagt han gjorde allt för att draga dessa olyckliga människor ur den dy, i vilken de voro sjunkna, och i vilken det ryska folket än i dag hålles fångat.

Är det då underligt att den unge fursten överallt rönt tacksamhet, kärlek och beundran?

Var han visade sig, möttes han av jubel och

hänförelse, kort sagt — han kallades folkets räddare, —

Allt ivrigare ägnade han sig åt att förbättra de fattigas ställning, så ivrigt, att han för deras skull försummade allt annat och knappast gav sig tid att njuta av livets fröjder.

Så mycket mer överraskade det mig därför, att han en dag meddelade mig, att han skulle resa till St. Petersburg.

»Varför skall du göra det, min käre son?» frågade jag honom.

»Jag är ung,» svarade Wladimir, »varför skulle jag då ej tillbringa en vinter i huvudstaden?»

Hittills har jag försummat konsten, jag skall återtaga, vad jag försummat och dessutom — vill jag se vackra kvinnor.»

Det sade han mig rodnande.

Slutligen hade jag ingenting att invända mot den unge furstens önskan, tvärtom, jag tyckte om, att han glömde bort sina världsförbättrings-idéer och tänkte vila sig någon tid.

Vi togo vår bostad i Borotinska palatset i Petersburg, och Wladimir störtade sig huvudstupa i en virvel av nöjen.

Jag deltog ofta tillsammans med honom i sällskapslivet, men lät honom få alldeles fria tyglar, ty jag var av den meningen, att en ung man en gång måste få rasa ut.

Det var ett fel hos mig, ett stort fel, som jag bittert fått ångra.

Ty en morgon kom ett fruktansvärt uppvaknande ur min sköna dröm, och nu visste jag plötsligt att Wladimir alls icke använde sin tid till att njuta av livet, att göra sköna damer sin kur, att besöka teatrar och konserter, utan att han tillbragte de nätter, som han icke var hemma i palatset, på hemliga klubbar och sällskap.

Jag vill fatta mig kort mr Holmes.

En morgon trängde polisen in i palatset och häktade den unge fursten.

»Vad vill ni fursten, han I förlorat förståndet?» frågade jag, utom mig av bestörtning.

»Ni våga bära hand på den siste ättlingen av en av landets förnämsta familjer?»

»Var icke furst Borotin, hans fader, tsarens specielle gunstling, var han icke en av våra förnämsta generaler, som genom sin tapperhet och

sina många segrar gjort Ryssland ovärderliga tjänster?» —

»Allt det där är nog gott och väl,» sade polis-kommissarien, »men sonen brås icke på sin far.»

»Han har inlåtit sig med nihilisterna, vi hava säkraste bevis för, att han är en av de ivrigaste medlemmarna av detta förbund, och därför skall han nu bliva häktad och skickad till Sibirien!»

»Är det sant, som man påstår, Wladimir,» frågade jag min skyddsling, som stod där blek och tyst. —

»Ja, det är verkligen sant,» svarade mig Wladimir! »Jag skall med glatt mod bära mitt straff, och jag kommer aldrig att ångra, vad jag gjort.»

Wladimir fördes genast i fängelse.

Jag sökte audiens hos tsaren, och då jag hade mäktiga gynnare vid hovet lyckades det mig även att erhålla sådan.

Jag kastade mig till tsarens fötter och bönföll honom att skona Wladimirs liv.

Samma dag telegraferade jag till furstinnan. Hon skyndade genast till Petersburg och bönföll kejsarinnan att lägga sitt ord för hennes son hos kejsaren. — Det lyckades oss så småningom att vid hovet väcka en för Wladimir gynnsam stämning.

Inrikesministern lät kalla mig till sig.

'i vilja benåda Wladimir', sade han, 'ty jag är övertygad om att han handlat i ungdomlig obetänksamhet men blott på ett villkor.'

'Och det är?' frågade jag.

'Han måste meddela oss nihilisternas hemvarit förintade!'

Isynnerhet måste han nämna namnen på dem, som tillsammans med honom sutto i kommittén. Med ett ord, för att skona hans liv begära vi tjugu andra liv, som redan för länge sedan borde hava varit förintade!»

'Jag fruktar att Wladimir icke skall gå in på detta villkor!'

'Då blir han inom tre dagar skickad till grorna i Sibirien!'

Jag tvivlade icke ett ögonblick på, att denna dom var underskriven.

Jag begav mig till Wladimirs fängelse och

bönföll honom att förråda namnen på sina medbrottslingar.

Såsom jag redan förutsett, vägrade han absolut.

Men då jag meddelade honom, att han i annat fall skulle skickas till bergverken i Sibirien, märkte jag, att han skakades av en rysning.

'Aderton år', utbrast han klagande, 'och redan dö, redan taga avsked av denna sköna värld, det är dock förskräckligt!'

'Olycklige son', svarade jag honom, 'prisgiv de eländiga, som förfört dig, och livet tillhör dig åter. —

Tveka icke längre, Wladimir!

Men åter avtog han min bön.

Under tre dagars tid bestormade hans moder furstinnan honom under bittra tårar, men han förblev fast.

Då förde man ut honom ur hans cell.

Man hade ställt honom vid en hop grova förbrytare, vilkas djuriska ansikten buro spår efter allehanda laster och ämnade sammanlänka honom med en sådan.

Än en gång uppmanade man honom att antaga ministrernas förslag, men Wladimir avböjde det. —

Men hans röst lät därvid pressad, hans tankar skakade och hans ögon foro sökande omkring.

Nu ljöd kommandot; tåget skulle sätta sig i rörelse genom Petersburgs gator, då bad fursten att man skulle höra på honom. —

Genast befriade man den olycklige ynglingen från fjättrarna.

Han blev förd inför ministern, med vilken han hade ett långt samtal mellan fyra ögon.

Vad han då anförtrodde statsmannen, vet jag inte. — Har heller aldrig fått veta det.

Men Wladimir måste väl hava hållit ord och köpt sitt liv.

Vem kan klandra honom därför.

Sedan lät ministern kalla mig till sig och sade glatt:

'Furst Wladimir är fri.

Han kan nu företaga sig vad han vill, jag är fullkomligt övertygad om att han aldrig mera skall sammankomma med tsarens fiender.

Men käre Nikolajinsky, som ni är den unge

furstens bäste vän och faderlige rådgivare, så skulle jag blott vilja ge er det goda rådet:

Lämna Ryssland så fort som möjligt tillsammans med honom, ty här är han icke säker för livet ett ögonblick längre.

Bege er utomlands tillsammans med honom.

Lev under ett annat namn på en avlägsen plats och så tillbakadraget som möjligt.

Ty man känner nihilisternas hämndlystnad allt för väl.

Den, som en gång har tillhört deras förskräckliga förbund och sedan blivit avfällig från dem, den måste obetingat förr eller senare dö.

Vi hava tyvärr alltför många sorgliga exempel på huru skoningslöst nihilisterna förfölja sina fiender.

Mer än en gång — ni kan tro mig på mitt ord — hava de olyckliga, som inlåtit sig med nihilisterna, och vilka vi senare ha övertygat därom, att de icke befordra det ryska folkets väl, då de bekämpa tsarhuset, hittats mördade.

Mer än en har spårlöst försvunnit, och det råder då intet tvivel, att de ha fallit offer för nihilisterna.

Fly blott med Wladimir så fort ni kan, jag skall skaffa eder goda pass, om ni önska sådana, och om ni vill göra ännu något mer för hans säkerhet, så låt honom anlägga en förklädning. —

Jag tackade ministern för dessa välmenta råd och lovade att följa dem.

Redan samma afton lämnade vi därför Petersburg.

Vi voro försedda med goda pass, enligt vilka vi voro de båda ryska judarna Samuel och Simon Beinenstock.

Vi buro långa kaftaner och lösskägg, kort sagt — ingen skulle ha kommit på den tanken, att denne judeyngling var den rike, unge fursten Wladimir Borotin.

Först begåvo vi oss till Schweiz.

Där inkvarterade vi oss på ett billigt alphotell, som låg alldeles avsides.

Under tre månader gick allting bra.

Jag triumferade redan över att hava undan dragit nihilisterna deras offer.

Då, en dag när Wladimir och jag gjorde en liten alpvandring och just befunno oss på toppen

av ett tämligen högt berg, knallade plötsligt två, tätt på varandra följande skott, och — det var ett sant under, att ingen av de båda kulorna träffade Wladimir.

Då jag ville upptaga förföljelsen, kunde jag icke finna någon mänsklig varéelse. — Bovarne voro försvunna.

Samma dag reste vi från Schweiz.

Härpå begåvo vi oss till Frankrike, till Paris.

Vi hoppades, att vi skulle lyckas dölja oss i den stora franska huvudstadens folkvimmel.

Men redan fjorton dagar efter sedan vi kommit hit, yppade sig ett nytt attentat mot Wladimir.

Den unge fursten hade för vana att först giva hälften av sin frukostchoklad åt en stor St. Bernhardshund, som han alltid hade med sig, och som han själv hade köpt i St. Bernhard.

En morgon, när Wladimir som vanligt gjorde detta, föll hunden plötsligt död ner, under häftiga krampanfall sedan han begärligt slukat det, som man givit honom.

Jag skickade genast efter en läkare för att låta undersöka hunden, och denne fastställde, att det fanns så mycket arsenik, att det vore tillräckligt för att döda tre människor.

I stället inleddes en noggrann undersökning, som dock icke gav det ringaste resultat.

Även detta förgiftningsförsök var ett verk av nihilisterna.

Med stor brådska lämnade vi åter Paris och reste över till Afrika.

Här levde vi i Kairo, och åter förflöt några månader i lugn.

Men en dag blev Wladimir överfallen på öppen gata i Kairo. En man, som var förklädd till dervisch, försökte att stöta en lång, spetsig dolk i hjärtat på honom.

Hade kniven icke träffat på en guldknapp, så skulle den unge fursten, som då ännu var ett barn, hava dött.

Då märkte jag med förskräckelse, att man blott med stora svårigheter kan undgå nihilisternas hämnd och att utomordentliga åtgärder måste vidtagas för att rädda bytet undan blodhundarna.

Då kom jag på en sällsam idé, att rädda min skyddslings liv.

Wladimir var en skicklig gymnast och väl bevandrad i denna teknik.

Så uppfann jag det konststycke, som Wladimir sedan flera månader har visat här i London, och till vilket jag själv tillverkat hela apparaten.

Wladimir tvekade icke att, förklädd till fruntimmer, av denna apparat låta slunga sig i höjden, för att sedan fatta trapetsen.

Från den stund då vi lämnade Kairo för att resa omkring som konstnärer, har Wladimir alltid använt fruntimmerskläder och kallade sig genast Oceana, luftens drottning.

Vågade jag icke säga mig, att vi nu voro fullkomligt säkra?

Och så kommo vi också till cirkusdirektör Chiniselli.

Jag hoppades redan, att om vi blott kunde fortfara med detta cirkusliv ett eller ett par år till, våra spår skulle vara fullständigt förlorade för nihilisterna, men — denna afton har tyvärr lärt mig, att dessa fruktansvärda människor icke ge sig någon ro, förrän de utfört sin hämnd och dödat sitt offer.»

Nikolajinsky tystnade.

Nu rätade Sherlock Holmes långsamt upp sig i sin stol.

»Ni är alltså fast övertygad därom, att en nihilist har skurit av trapetsens tåg?» frågade han lugnt.

»Fullkomligt!»

»Säg mig blott herr Nikolajinsky,» sade Holmes, »har ni då undersökt trapetsen och de tåg, vilka fasthöllo densamma, innan de i afton hisades upp i höjden. Har ni då icke märkt något skadat ställe på tågen?»

»Icke det ringaste,» svarade Nikolajinsky.

»Jag hade gjort till min uppgift, att varje afton noggrant undersöka allt, som Wladimir kom i beröring med. Som ni alldeles riktigt anmärkte, har jag även denna afton företagit den vanliga undersökningen.

Jag försäkrar er heligt, att det icke fanns det ringaste fel på tågen, när jag undersökte dem denna afton och att trapetsen befann sig i ett oklanderligt skick.

»Det är verkligen högst märkvärdigt,» sade Holmes, i det han tog sig om sin slätrakade haka.

»Ni måste dock medgiva, herr Nikolajinsky, att från och med det ögonblick, då trapetsen häng-

de uppe vid taket, ingen åverkan kunde göras å densamma.

Kanske voro tågen redan något murkna, så att de icke längre kunde hålla den unge mannens vikt, kanske hade de redan blivit använda för länge?»

»Tågen ersattes varje vecka med nya, där på höll direktör Chiniselli och regissör Satelli styvt, och voro alltid mycket noga med att detta blev ordentligt verkställt.»

»Följ med mig,» sade Holmes till den olycklige clownen.

»Trapetsen måste ännu befinna sig i cirkusen?»

De begåvo sig in på arenan, och här på golvet låg den nedfallna trapetsen, och de avslitna tågen sutto ännu kvar.

»Se här,» sade Holmes, sedan han under ett par minuter undersökt tågen med ett förstöringsglas. —

»Med en mycket fin kniv har man skurit tågen, och snitten ha gjorts så fina, att man lätt kunde förbise dem.»

»Ja, vi voro redan för säkra,» sade Nikolajinsky klagande. »Och det har kostat den unge mannen livet.»

»Har ni kanske misstänkt någon medlem av cirkussällskapet.»

»Ingen,» försäkrade Nikolajinsky.

»Vi hava över huvud levat så tillbakadraget här i London, att vi nästan väckt misstankar.

Men säg själv, mr Holmes, kan jag nu yppa den unge furstens hemlighet?»

»Absolut icke,» svarade detektiven. »Överlämna nu detta fall åt mig.

Jag känner nihilisternas smygvrår och skall bemöda mig att söka finna vem den unge furst Wladimir Borotins mördare är.

Men ni, herr Nikolajinsky, lämna genast det hotell, i vilket ni hittills bott och flytta över till en privat bostad!»

»Huru, jag får då icke lämna London?» utropade Nikolajinsky.

»Det är min avsikt att skynda tillbaka till Ukrajne till den olyckliga furstinnan och föra med mig hennes olycklige sons lik.

»Jag tror icke, att man från polisens sida skall tillåta er det,» svarade Holmes.

»Varje person, som i London dött en onaturlig död, skall rättsligen obduceras, och så skall man också säkert göra med den unge furst Borotins lik, ja, han kan icke undgå detta öde.

Begräv alltså den unge fursten här i London.

Och sedermera kan ju liket flyttas över till Ryssland.

Om det ligger er om hjärtat att få klarhet angående mordet på er skyddsling, så gör allt, vad jag ger er order om.»

»Jag skall samvetsgrant göra allt, vad ni befäller mig, mr Holmes,» svarade Nikolajinsky.

»Redan i dag skall jag lämna det hotell, på vilket jag hittills bott och hyra mig en privat bostad.» —

»Ni skall underrätta mig om eder adress.»

»Redan i morgon, mr Holmes.»

»Gott, jag tackar eder.

Farväl alltså, herr Nikolajinsky, jag överlämnar er åt sorgen över den bortgångne.»

Med dessa ord tryckte detektiven ryssens hand, och lämnade, insvept i sin kappa, cirkus Chiniselli, under det att Nikolajinsky återvände till furst Wladimir Borotins lik, för att i förtvivlan ge sina tårar fritt lopp.

KAPITEL IV.

Skattkammaren i tornet.

»Mr Holmes, mr Holmes, för Guds skull, hjälp mig!»

Med dessa ord störtade en elegant klädd, gråskäggig herre morgonen därpå in i det rum, där den store detektiven satt och åt frukost tillsammans med Harry Taxon.

»Åh är det ni, mr Picton,» utropade Sherlock Holmes och gick den gråskäggige herrn tillmötes.

»Vad är det, som försatt er i så stor sinnesrörelse? — Jag vill hoppas att ni inte blivit bestulen?»

»Bestulen, rånad!» stönade Picton, i det han sjönk ned på en stol.

»Om det icke lyckas mig att få tillbaka min egendom, så är jag ruinerad!»

»För all del, lugna er blott mr Picton,» sade Sherlock Holmes, i det han klappade herrn på axeln, så hopplöst är väl ändå icke fallet.

I ert hus äro nog med skatter uppstaplade för att göra förbrytare lystna, alltså mr Picton, varom är det egentligen fråga?»

»Får jag tala, då den där unge mannen hör på?» frågade Picton, i det han pekade på Harry Taxon.

»Alldeles som till mig själv,» svarade mr Holmes. —

»Nå, så hör då, mr Holmes,» sade juveleraren, »man har rövat ifrån mig briljanter till ett värde av trettiotusen pund.»

»För tusan, det var verkligen mycket!

När utfördes stölden?»

»I dag är det onsdag, eller hur?» sade juveleraren, i det han kastade en blick på detektivens väggkalmanacka, »natten mellan måndag och tisdag!»

»Och så kommer ni först nu till mig, 24 timmar efter sedan stölden utförts?»

»Först i dag på morgonen märkte jag stölden —

Ni måste veta, att jag först för fyra veckor sedan fick in de ifrågavarande diamanterna. För ungefär fyra månader sedan uppehöll jag mig i Ryssland. Jag reste till alla städer, i vilka funnos diamanter till salu. Ni måste veta, att jag gör mina uppköp i Ryssland, ty briljanterna äro där jämförelsevis billiga.

Hos en affärsman i Tula såg jag ett härligt halsband, en utsökt samling stenar.

Vid första ögonkastet såg jag att det var förstklassiga diamanter, både vad storlek och renhet beträffar.

Hela åtta dagar stannade jag i Tula för att underhandla med ägaren till diamanterna.

Slutligen blevo vi överens, och jag köpte dem för en summa av trettiotusen pund sterling.

Som diamanterna måste slipas, och diaman-

sliparna i Tula ej stå efter dem i Holland, så uppdrog jag åt en affärsvän att personligen lämna mig diamanterna i London, så snart de blivit färdigslipade.

Ty postväsendet i Ryssland erbjuder icke tillräckligt stor säkerhet för att befordra så stora värdeförsändelser.

För fyra veckor sedan inträffade Rosikow — det är juvelerarens i Tula namn — i London.

Han lämnade mig diamanterna, och jag betalade honom också genast.

Sådana diamanter säljer man inte var dag. Man måste vänta, tills man får beställning på sådana smycken, i vilka dessa diamanter kunna infattas.

Jag ställde in etuiet med diamanterna i mitt dyrkfria valv.»

»När skedde detta?» avbröt mr Holmes den talande.

»Det är nu fyra veckor sedan.

Varje dag begav jag mig till valvet för att se, om diamanterna funnos kvar.

Jag tveklade över huvud taget icke därpå, ty valvet, som jag talade om är så otillgängligt, att den skurk, som ville stjäla diamanterna, måste kunna flyga — så tänkte jag åtminstone.»

»Våra moderna förbrytare kunna allt,» svarade Sherlock Holmes, »de kunna också i nödfall flyga.

Vill ni för övrigt tala om för mig, var valvet befinner sig, eftersom ni är av den meningen att det är så svåråtkomligt.»

»Känner ni till mitt hus vid Bradford-street?» frågade juveleraren.

»Ja visst, vem känner icke till herrar Pictons och C:s hus?» svarade detektiven.

»Det har kanske förvånat er att ett torn reser sig på husets insida?»

»Alldeles riktigt, jag har alltid grubblat över, varför ni krönt ert affärshus med ett torn.

Tycker ni då om att då och då betrakta London i fågelperspektiv?»

»Ingalunda, mr Holmes,» svarade Picton.

»Blott av praktiska skäl har jag låtit uppbygga detta torn för att förhindra långfingrade personer att förgripa sig på min egendom, ty jag visste, att jag skulle bliva tvungen att förvara värden av 50 till 60,000 pund i mitt hus.»

»Om jag icke missminner mig», invände Holmes, »ligger tornet icke med sin fasad utåt gatan.»

»Så är det; utan det ligger åt trädgården till.»

»Huru kunde ni nu komma upp till ert valv?»

»På ett mycket sinnrikt, och jag kunde nästan säga hemlighetsfullt sätt,» fortsatte juveleraren. —

»Från min sängkammare går en liten hiss upp till tornet.

En tjuv, som vill komma åt tornets skatter, måste först hitta vägen till min sängkammare, vilket är absolut uteslutet, ty han måste gå genom mitt kontor, mitt lager och genom mina sällskapsrum, vare sig såväl på dagen som på natten människor uppehålla sig; och slutligen måste han känna till hissens konstruktion.

Jag har vidtagit ännu fler försiktighetsåtgärder för att omöjliggöra ett inbrott.

Så snart hissen sättes i rörelse och stiger i höjden, ringer en elektrisk ringklocka så hårt, att det obetingat måste höras i hela huset.»

»Mycket bra,» utropade Sherlock Holmes, »det tyckes, som man icke skulle kunna förvara sina skatter på ett säkrare ställe.»

»På måndag afton besökte jag sista gången valvet,» fortsatte Picton.

»Jag öppnade det etui, i vilket briljanterna lågo, och övertygade mig om att de funnos där alla.

På tisdagen var det mig omöjligt att gå dit, emedan jag var för mycket sysselsatt.

Och då jag underhandlade med hertiginnan av Cumberland om köpet av ett diadem, till vilket jag ämnade använda de ryska briljanterna, för jag i sällskap med min son för att hämta dem.

Vi funno allt i mönstergill ordning, när vi inträdde.

Men etuiet med briljanterna var försvunnet. Ni kan tänka er min förtvivlan, ty jag är nästan ruinerad, om jag förlorar 30,000 pund. I alla händelser skall det dröja länge, innan jag kan taga igen en sådan förlust.

Nu är jag här, och jag besvar eder, hjälp

mig, uppbjud hela ert skarpsinne för att finna tjuven.»

»Det skall jag,» försäkrade Sherlock Holmes utan att tveka och först överlägga, »jag skall genast gå med er; har ni kanske er vagn utanför dörren?»

»Ja, den väntar.»

»Harry,» ropade detektiven till sin hjälpreda. »Du kan följa med, jag kan kanske behöva dig.»

Snart stannade vagnen framför juvelerarens bekanta affärshus, och de tre herrarne stego ur.

»För mig först till edert sovrum,» bad Sherlock Holmes.

För att komma dit måste man gå genom en hel mängd rum.

Holmes övertygade sig om, att det verkligen var omöjligt att obemärkt komma in i Pictons sängkammare.

»Det finns alltså ingen trappa upp till tornet?» frågade Sherlock Holmes.

»Nej, ingen. — Däri består just valvets säkerhet.» —

Då de kommit till sängkammaren, såg sig Holmes forskande omkring.

Rummet var mycket elegant inrett, men någon hiss kunde Holmes icke upptäcka, huru noga han än såg sig om i rummet.

»Ni har på ett mycket skickligt sätt dolt hissen,» sade detektiven, »men om jag icke misstager mig, — så tjänar detta spegelskåp som mask.

»Ni har gissat rätt, mr Holmes. Hur har ni för övrigt märkt det?»

»Ack, jag känner mycket väl till sådana möbler,» sade detektiven skrattande, »och dessutom ser ju en kännare, att glaset är infattat så misstänkt djupt i träramen. Detta är säkert gjort för att glaset ej skall gå sönder, då en fjäder låter dörren till skåpet sjunka.

Picton tryckte nu på en fjäder, och långsamt började spegeln sjunka ned i golvet. Hissen blev synlig.

»Låtom oss nu fara dit upp,» sade Holmes, »Harry inväntar oss här.»

Juveleraren och detektiven stego in i hiss-korgen.

Denna började nu stiga uppåt med rätt stor

hastighet, och i samma ögonblick hördes ett förskräckligt oväsen.

Den elektriska ringklockan genljöd i huset.

»Tror ni ännu, mr Holmes, att vi icke skulle hava hört, om en främling farit upp med hissen?»

Hisskorgen stannade nu.

Juveleraren öppnade dörren och gick, följd av Holmes, in i ett galleri.

Nu tog Picton fram en nyckel och öppnade en järndörr.

»Ett ögonblick,» sade Holmes och tände sin ficklampa.

»Jag vill först undersöka dörren. Ah, den är oklanderlig. Ingen förbrytare har bearbetat dörren, det kan jag försäkra er.»

»Håller ni det kanske för möjligt, att tjuven har fallit från himmelen?

Och för övrigt gör jag er uppmärksam på, att fönstren äro ordentligt gallerförsedda.»

»De voro försedda med galler, min bäste herr Picton, åtminstone detta,» svarade Sherlock Holmes, i det han raskt trädde fram till fönstret, fattade tvänne järnstänger med händerna och utan möda drog ut dem.

»Dessa två järnstänger ha varit lossade och det är det bästa beviset för att tjuven i verklig-heten stigit in genom fönstret.»

Picton höll på att tumla baklänges, rörelsen nästan betog honom andan.

»Mr Holmes,» fortfor han, »såväl jag som min son hava, sedan den här stölden begicks, noga betraktat detta fönster, men ej ens kunnat komma på den förmodan, att stängerna endast voro löst inkilade.»

»Nu veta vi åtminstone,» fortsatte detektiven, »på vilket vis tjuven har kommit hit in.»

»Nej, ännu veta vi det inte riktigt,» svarade juveleraren, »ty jag upprepar för er, mr Holmes, att utifrån kan han ej ha nått fönstret, lika litet som han inifrån kan ha betjänat sig av hissen.»

»Han har kommit utifrån,» upprepade detektiven. —

»Då har han kunnat flyga.»

»Ni har rätt, mr Picton, kanske har han kunnat flyga, tjuven, som har utfört detta konststycke.

Dock, för mig raskt ned igen, jag måste genast avlägga ett besök i trädgården också.»

»Hur var det,» sade detektiven till Taxon, då de kommit ned igen, »regnade det inte i måndags?»

»Jag skall se efter! Ty som ni vet, mr Holmes, noterar jag ju också på er befallning alla väderleksförändringar.

Jo, ni har rätt,» fortfor den unge mannen, i det han bläddrade i sin anotationsbok. »I måndags mellan 6—7 på kvällen föll ett lätt regn, vilket dock icke varade mer än ungefär 35 minuter.»

Holmes blickade forskande upp mot tornet.

»Ni har själv låtit bygga huset, mr Picton,» sade han, »och bör ni veta eller åtminstone ungefärligen kunna angiva, huru högt över marken tornet sträcker sig.»

»Sextio meter,» svarade Picton.

Plötsligt kastade sig Sherlock Holmes ned på marken och kröp på händer och fötter längs muren.

»Ah, här, här,» utropade han plötsligt och pekade på en viss punkt i jorden, som låg tämligen nära tornet.

»Kom hit, mr Picton, och svara på mina frågor! —

Har här under de senaste dagarna stått en kista eller något annat tungt föremål?»

»Vad tänker ni på, mr Holmes, detta är ju min trädgård!»

»Jag säger eder endast, att här har stått en kista, ty i den av regnet uppblötta marken har bottnen tydligt avtryckt sig.

Holmes framdrog ett måttband, ungefär ett sådant som skräddare brukar använda, tog mått och dikterade för Harry Taxon:

»1 meter och 20 cm. på längden, 1 meter på bredden.»

»Noterat,» svarade Harry.

Så reste sig Sherlock Holmes åter upp från marken, blickade uppåt mot fönstret, skakade på huvudet, och började därpå ohejdat att skratta.

»Ni skrattar, mr Holmes?»

»Ja, varför inte, mr Picton!

Jag skrattar därför att det finns människor, vilka skulle kunna vara alldeles utmärkta romanförfattare, om de icke försökte sig på att vara tjuvar. Atminstone skulle de vara i stånd att sätta

ihop de fängslande romanerna. Jag känner själv en sådan man.»

»Ja, men mr Holmes, vad har det egentligen med denna stölden att göra?»

»Mycket, ganska mycket, mr Picton,» fortsatte detektiven, »så mycket, att jag hyser stora förhoppningar om att kunna återförskaffa er edra briljanter.

Om ni nu än en gång ville vara snäll och visa mig fönstrets galler,» bad den geniale detektiven, »så skall jag sedan inte besvara er längre!»

»Ack, mr Holmes, det är en stor ära för mig att få visa er omkring i mitt hus.»

»Som jag ser är gallergrinden, som skiljer trädgården från den lilla gränden, bevuxen med praktfulla 'Crimes rambler'.»

»Ja, sannerligen», utropade Picton bestört, »vil-svarade Picton. »Jag planterade dessa för några år sedan och här sedan omsorgsfullt vårdat dem.»

»Å—å,» sade Holmes tankfullt, »har ni icke märkt, att här på ett ställe er vackra plantering blivit illa tilltygad?»

»Ja, sannerligen», utropade Picton bestört, »vil-ken barbar kan hava gjort det? Hela rosenbuskar äro ju bortslitna, man tycks hava stulit dem.»

»Man måste stjäla rosorna för er, min käre Picton, för att sedan kunna stjäla briljanter till trettiotusen pounds värde, på detta ställe hava nämligen tjuvarne klättrat över grinden — här hänger också ett rep.»

»Ni talar om flera tjuvar?»

»Ja det var två, jag känner dem redan.»

»Hoppas ni verkligen, mr Holmes, att kunna fånga de båda tjuvarna,» frågade Picton.

»Icke båda,» svarade detektiven leende. »Blott den ene av dem kan jag bringa inför rätta, ty den andre är saligen avsmnad.»

»Och nu farväl, mr Picton.»

Med dessa ord skyndade Holmes hastigt ut på gatan.

KAPITEL V.

Nätet drages tillsammans.

Klockan var tio på förmiddagen, då Sherlock Holmes lämnade Pictons hus vid Bradford-street.

»För ögonblicket är intet vidare att göra,» sade han för sig själv. »Först måste jag avvakta, vad Harry har att meddela mig.

Det är mig alldeles klart, på vilket sätt stölden begåtts. Denne ryss, denna Nikolajinsky, berättade mig en bra historia, och det fattades icke mycket, att jag trott honom.

Och då var allt blott bedrägeri.

Jag är fast övertygad om, att mina antaganden äro fullkomligt riktiga. För ungefär fyra månader sedan reste juvelerar Picton till Tula i Ryssland. —

Han hade fått höra, att det där såldes briljanter av utsökt skönhet. Picton köpte briljanterna. Men dessa måste först slipas, och blevo därför kvar i Tula.

Emellertid fick någon bov nys om saken.

Efter all sannolikhet hette denna bov Nikolajinsky.

Rosikow begick den oförsiktigheten att nämna om affären för någon, och i denna persons hjärna rann då den raffinerade planen upp att tillägna sig stenarne.

Rosikow for till London med briljanterna.

Det är egentligen märkvärdigt att man inte mördade honom på vägen — sannerligen det förefaller som ett riktigt under.

Skulle det icke hava varit mycket bekvämare för dem att mörda juveleraren i en järnvägs kupé?

Men troligen erbjöds dem intet tillfälle där-till. —

Och då briljanterna väl en gång befunno sig i juvelerarens kassavalv, måste de göra oerhörda ansträngningar för att bemäktiga sig dem. Nikolajinsky gjorde upp en listig plan.

Han uppfann och förfärdigade en apparat, som hade kraft att slunga hans medbrotsling högt upp i luften.

På cirkus måste den föregivna Oceana flyga femtio meter. Då det gällde att hämta briljanterna ur Pictons kassavalv, inställdes apparaten på omkring sextiofem meter. Nu återstår alltså blott att få reda på, varifrån tjuvarne fått kännedom om, att briljanterna förvarades i tornet.

Men — ja, så har det gått till — och icke på något annat sätt.»

Sherlock Holmes stannade mitt på gatan, utan att bry sig om människornas förvånade blickar.

»Ja, det är alldeles klart,» utropade han plötsligt.

Denne Nikolajinsky har förstått att tillvinna sig Rosikows förtroende och har säkerligen av honom fått veta allt.

Engelsmannen visade säkert med berättigad stolthet den utmärkta uppfinningen för sin ryske kollega och berättade honom, att man blott med en hiss kunde komma till detta kassavalv.

Detta kom Rosikow vid något tillfälle att meddela Nikolajinsky, sedan han återvänt till Tula.

Detta var visserligen mycket oförsiktigt av Rosikow, men han handlade säkerligen i god tro. Kanske var Rosikow vän med den uslingen och höll honom för en hederlig människa, — kanske — kanske — har han också — — —»

Den store detektiven skyndade hastigt framåt till en telegrafstation.

»Jag skulle vilja avsända ett telegram till Ryssland,» sade han, »och skulle gärna vilja veta, huru fort det kan bli expedierat.»

»Om ni betalar tredubbel taxa, sir, avsändes det genast som iltelegram.»

»Det är bra, jag betalar.»

»Var så god, här är formulär.»

Holmes satte sig nu ned och skrev följande telegram:

»Borgmästareämbetet i Tula, Ryssland.

Är juveleraren Rosikow i Tula pålitlig? Befinner han sig för närvarande i Tula eller i utlandet? Telegrammet hålles hemligt. Svar betalt. — Detektiv Sherlock Holmes, Bakerstreet 22.»

Då han lämnade telegrafstationen, ropade han an en förbifarande droska.

»Kör till Circus Chiniselli,» befallde han.

Då han trädde in i manegen, fann han här direktör Chiniselli naturligtvis tillsammans med sin ständige följeslagare Satelli.

»Ah, det är ni, mr Holmes,» sade Chiniselli. Ni kan aldrig tro, huru förtvivlad jag är. Mitt förnämsta attraktionsnummer borta!

Men trots detta tänker jag icke så mycket på den finansiella förlust, jag lidit, som på den stäckars unga varelsen, som bröt nacken av sig.»

»Ni är en ädel, människovänlig man,» svarade Holmes. »Jag ville gärna ställa några frågor till er, vilka jag hoppas ni vill besvara.»

»För all del, fråga blott.»

»Har Nikolajinsky upplöst sitt kontrakt med er?» frågade Holmes.

»Naturligtvis, hela engagementet förföll.»

»Har herr Nikolajinsky redan fört bort sin apparat?»

»Ni menar kistan, i vilken den mekanism befann sig, som slungade miss Oceana upp i luften?»

Den finns inte kvar här på cirkus, jag tror åtminstone inte det. Vet ni något närmare därom, Satelli?»

Satelli avlägsnade sig och kom efter några minuter tillbaka tillsammans med en man med barskt utseende och stort, grått skägg.

»Rekvisitören meddelade mig just,» sade Satelli, »att kistan avhämtades för två timmar sedan.»

»Vet ni precis, när man bar bort den?»

»Jag sade det ju — för två timmar sedan.»

»Det var skada det,» mumlade den store detektiven. »För två timmar sedan!»

Men kanske ni skulle kunna säga mig, herr rekvisitör, hur den mannen såg ut, som bar bort kistan?»

»Han såg ut ungefär som en rysk israelit från judekvarteret här i London.»

»Åh,» sade Sherlock Holmes och höjde ögonbrynen.

»Talade han det judiska tungomål, som man vanligtvis talar i judekvarteret?»

»Ja, det var en förskräcklig rotvälska,» försäkrade rekvisitören.

»Var han undersättsig och bredaxlad,» frågade Holmes vidare.

»Ja det var han. För övrigt var han tydligen en ganska intelligent karl, ty då jag icke hade lust att vidare inlåta mig med honom, sade jag honom var kistan fanns, och han letade reda på den på överraskande kort tid.»

»Förvarades kistan under dagarne på något hemligt ställe?»

Rekvisitören medgav, att så var fallet.

»Nikolajinsky var så rädd om den där kistan, att han gömde undan den, som om det skulle vara guld i den.»

»Var ställdes den undan om nätterna då?»

»I fröken Oceanas klädloge.»

»Vem hade nyckeln till denna klädloge?»

»Nikolajinsky.»

»Alltså kunde ingen annan än herr Nikolajinsky nattetid hava hämtat ut kistan.»

»Hämtat ut kistan? — Nattetid? — Det har alldeles säkert icke herr Nikolajinsky gjort.»

»Nej, det är alldeles otänkbart,» förklarade Chiniselli, »cirkusen är strängt bevakad.»

»Äro alla vaktarna här?» frågade Holmes.

»Ja, de vänta på sin avlöning,» svarade Sattelli. »Vill ni tala med dem?»

»Ja, jag skulle vilja rikta några frågor till dem.» —

Det dröjde icke länge, förr än fyra karlar trädde in i manegen.

»Säg mig, mina herrar,» sade Holmes, sedan han tagit de fyra männen med litet avsides, »var det någon av er, som märkte att en man natten mellan måndag och tisdag gick in i cirkus och åter kom ut med en kista på axeln?»

»Ja, det såg jag,» utropade en av karlarna.

»Men jag kände igen honom och visste, att kistan var hans egendom.»

»Vad var det då för en herre?»

»Nikolajinsky,» var svaret.

»Bar han själv ut kistan?»

»Ja.»

»Nu har jag fått veta vad jag vill,» sade den berömde detektiven, »och jag tackar er, mina herrar för de upplysningar, ni meddelat mig. Herr direktör, förlåt att jag tog mig friheten underlätta er personal ett litet förhör; redan i morgon

skall ni få veta, till vad ändamål det skedde. God morgon mina herrar.»

Holmes återvände nu hem.

»Mrs Bonnet,» ropade han till sin hushållerska, »vill ni vara snäll och genast bära upp mitt lunch, jag har mycket bråttom.»

Just som han slutat sin måltid och skulle tända sin cigarr, öppnades dörren och Harry Taxon störtade in i rummet.

»Jag kan förstå, att du är hungrig som en varg,» sade Holmes leende. »Här står din frukost, slå dig ned och ät.»

»Först måste jag meddela er, vad jag har att säga,» svarade Harry.

»Jag är icke alls nyfiken att få höra det,» svarade Holmes lugnt.

»Vad nu, gav ni mig icke i uppdrag, att spåra upp denne Nikolajinsky, att taga reda på, vart han begivit sig från hotellet?»

»Visserligen, men nu vet jag, var han är.»

»Omöjligt, — hur kan ni veta det?»

»Han har begivit sig till judekvarteret.»

»Mr Holmes, har ni också följt hans spår, och därvid haft samma framgång som jag?»

»Jag har alls icke gjort något försök att få reda på honom, men jag vet ändå, var han befinner sig,» svarade Holmes, leende åt sin unge medhjälparens bestörta min.

»Och jag skall säga dig, Harry, ännu något mer:

Nikolajinsky hade anlagt förklädnad.

Han bar trasiga och smutsiga kläder och höga stövlar.»

»Ja, ni har verkligen rätt.»

»Han hade sökt göra sig oigenkänlig genom att anlägga ett långt, svart helskägg och en peruk med långa svarta lockar för att giva sig utseende av att vara en gammal from jude.»

»Mr Holmes, ni är en trollkarl!»

Harry satte sig nu till bords. Men han gav sig knappt tid att äta ordentligt, ty han brann av begär att få meddela sin lärare de iakttagelser, han gjort.

»Du gick alltså till det hotell, där Nikolajinsky bott med sin skyddsling?»

»Ja, men han fanns ej där.»

»Kunde just tänka mig det, men vidare.»

»Jag frågade hotellets portier, om han möj

ligen kunde veta, vart Nikolajinsky hade tagit vägen.

Han sade först, att han fortfarande skulle stanna i London, men så kom han plötsligt hit till mig och frågade, när nästa tåg gick till Dover!» svarade portieren.

Nikolajinsky hade också, sedan portieren meddelat honom, att tåget till Dover gick klockan åtta, genast avlägsnat sig från hotellet.

»Medtog han mycket bagage?»

»Endast en resväska», förklarade portieren.

»Portieren visste alltså, att han tagit en droška till bangården?»

»Ja, det visste han.»

»Hur kan du nu påstå, att Nikolajinsky icke rest till bangården?»

»På grund av en lycklig slump.

Ty som jag stod utanför hotellet och talade med portieren om Nikolajinsky, kom plötsligt en cab farandes och kusken sprang upprörd ned från kuskbocken.

'Vad var det där för en passagerare, som jag skulle köra till stationen, frågade han, det var mig just en fin gök!

Just som vi voro ungefär halvvägs till Viktoria-bangården, hoppade han ett, tu, tre ur vagnen och försvann med resväskan i handen. Han sprang som en vansinnig.

Han hade visserligen redan betalt, men i hastigheten stötte han med resväskan till en av glasrutorna, så att den krossades.

Och vem, får ansvara för den? Jag, och ingen annan.

Jag frågade genast kusken, på vilken gata det hade försiggått och för hur länge sedan.

För omkring tio minuter sedan, försäkrade han. Och på Towerstreet hade han sprungit ur vagnen!

Då sprang jag så raskt jag kunde till Towerstreet. Och så gjorde jag bruk av ert system.

Jag gick från den ena butiken till den andra.

Har ni sett någon herre med en resväska i handen, springa förbi, frågade jag överallt.

Då jag frågat ungefär sextio personer kände jag hela den väg Nikolajinsky hade tillryggalagt.

Och vägen förde mig till judekvarteret. Där mötte jag den röde Itzig.

Han är en av mina agenter och har förtjänat mången slant genom mig.

Men innan han nu anförtrodde mig vad han visste, ville han att vi skulle gå in någon stans, ty han tyckte det var onödigt, att någon skulle se oss stå tillsammans på gatan.

'Om våra anförare visste, att jag nu står och rådslår med er, så skulle de slita mig i stycken', sade han.

'Har ni sett en man komma springande med en resväska i handen', frågade jag honom.

'Om jag har sett honom! Jag har sett honom springa som en förryckt, men slutligen försvann han i ett hus vid Broadstreet.'

'Vem bor i det huset', frågade jag.

'Schlaume Manasse.'

'Har han icke också ett annat namn?'

'Jo, han heter Manasse Smilinski!'

'Hur länge har Smilinski vistats i Judekvarteret.'

'Sju år', svarade Itzig.

'Varifrån är Manasse Smilinski ursprungligen kommen?'

'Från Ryssland, naturligtvis — från Tula i Ryssland.'

»Bravo,» framstötte Sherlock Holmes i detta ögonblick.

'Kan jag inte få se på huset, där Manasse Smilinski bor', frågade jag därpå den röde Itzig.

Han förde mig till Broadstreet och visade mig ett gammalt förfallet hus, på vars baksida Themsens sköljde ända upp mot väggen.

Plötsligt öppnades husets dörr och vi sågo en man träda ut i sällskap med Manasse.

Främlingen, som uppenbarligen också var en rysk jude i smutsig rock och höga stövlar, hade ett långt svart skägg. De pratade med varandra och gingo nedåt gatan.

'Gå efter dem', viskade röde Itzig. 'Så sant jag lever, han är den man ni söker, han har endast försett sig med ett långt skägg och en peruk.'

Naturligtvis lät jag ej säga mig detta två gånger.

»Nå, vart bar det av,» skrattade Holmes, »till cirkus Chiniselli naturligtvis?

Och då han åter kom ut från cirkus, bar han en låda på axeln?»

»Hur? Ni har sett mannen, hör jag?»

»Endast i andanom,» svarade Holmes med ett av sina vanliga skratt. »Men en fråga måste jag ha svar på. Hvart gick mannen med lådan?»

»Till huset, där Schlaume Manasse bor.»

»Du har gjort din sak bra,» försäkrade Holmes.

»Och till lön därför skall du i dag få bli mig följaktlig då jag skall häkta tjuven.»

»Ett telegram, mr Holmes,» sade i detsamma mrs Bonnet och inträdde i rummet.

»Giv hit det!»

Knappast hade hushållerskan hörsammat befallningen, förrän han utropade:

»Ah, redan svar från Ryssland! Det må jag säga var raskt handlat!»

Och då detektiven genomögnat telegrammet strålade plötsligt hans ögon som förklarade och han vände sig till Taxon med orden:

»Nu kan jag också nämna tjuvens namn — hans verkliga namn.

Rosikow, så lyder det. Han är egentligen juvelerare i Tula.»

Ty borgmästarens i Tula telegram lydde nämligen:

»Angående den omfrågade personen veta vi ingenting. Befinner sig sedan månader i utlandet, och som vi höra i London.»

Uppe i andra våningen öppnades ett fönster och den gamle judens fula huvud visade sig.

»Vem är där? Vad vill ni så här sent?»

»Det är jag, Schlaume Manasse,» svarade en ung stämman:

»Bevare mig Gud! Vad vill du, röde Itzig?»

»Jag har med mig en främmande rabbin, han vet inte, var han skall få logi i natt och då sade jag till honom, att han nog kunde få sova hos den fromme Manasse Smilinski. Han skall betala ordentligt för sig.»

»Ja, eftersom han betalar, så kan han ju få stanna,» menade Smilinski.

Det dröjde icke länge, förr än dörren öppnades, och Schlaume Manasse betraktade forskande den höga gestalt, som stod bredvid den röde Itzig.

Den främmande rabbinen hade något alldeles särskilt värdigt över sig, och det långa, svarta skägget, vilket räckte ända ned till midjan, förhöjde ännu mer intrycket därav.

»Ni är ju Manasse Smilinski?»

»Ja, det är jag, var bara god och stig in!»

Rabbinen överskred husets tröskel följd av den röde Itzig.

»Ni har kommit till London först i afton,» frågade Manasse. »Säg, varifrån kommer ni?»

»Ursprungligen från Petrikow i Galizien, varifrån jag färdats lång väg hit.»

»Och vad tänker ni förehava här i London?»

»Jag har hört sägas, att här i London skall finnas ett flertal rika judar, och jag har tänkt be dem om en allmosa, ity att vi ämna bygga en synagoga.

»Varför tog ni inte in på något hotell,» frågade Smilinski misstroget.

»Emedan jag redan länge hört, att Schlaume Manasse är en mycket inflytelserik man, vilken känner till Londons alla rika familjer.

Och nu har jag tänkt, att han kunde hjälpa mig med mitt uppdrag här i London.»

»Ja, men under femton procent gör jag det inte,» svarade Smilinski i affärsmässig ton.

Smilinski lämnade vid dessa ord rummet, och rabbinen slog sig ned på en stol, lätt suckande.

Han var tydligen mycket trött, ty han lutade huvudet i händerna och slöt ögonen

KAPITEL VI.

Den främmande rabbinen.

Samma dag som Sherlock Holmes hade mottagit dessa viktiga underrättelser knackade det på dörren till det hus vid Broadstreet, i vilket Schlaume Manasse Smilinski bodde.

»För all del, var försiktig, röde Itzig», viskade rabbinen på engelska, »han får icke ana, att vi förut känna varandra.»

»Han skall icke komma att märka det,» svarade röde Itzig, »men vi måste fundera ut något sätt, så att jag kan få stanna här hos er i natt.»

I samma ögonblick återkom Manasse Smilinski, bärande en bricka med mat, jämte en butelj vin.

»Ni har väl ingenting emot», vände sig rabbinen till Smilinski, »om min brorson, den röde Itzig, sover här hos mig i natt?»

Den tilltalade såg vid denna fråga icke vidare angenämt berörd ut.

»Jaså, ni har en brorson också, herr rabbin,» svarade han.

»Men jag känner er brorson, jag, den röde Itzig får man lov att se upp med.»

»Ja, jag vet det,» svarade rabbinen suckande.

Men så satte rabbinen sig att äta och både maten och vinet tycktes smaka honom bra.

»Vid vilken tidpunkt reste ni från Petrikow,» frågade Schlaume den förmenten rabbinen.

»På torsdags afton!»

»Och vilken väg tog ni?»

»Jag reste över Berlin och Hannover till Holland, varifrån jag kom över hit till England med en ångare.»

»Ja, då måste ni vara trött,» genmålde Smilinski. »Ni behöver gå och lägga er. Jag skall göra i ordning ett sovrum åt er.»

Er brorson får väl hjälpa mig,» frågade han just som han tänkte avlägsna sig ur rummet.

»Ja visst,» svarade rabbinen.

Manasse Smilinski förde den röde Itzig upp för en smutsig trätrappa till andra våningen, varest de båda inträdde i en liten kammare.

Men knappast hade de kommit in i rummet, förrän Smilinski hastigt smällde igen dörren efter sig.

Och som en rasande tiger, sprang han där på den röde Itzig in på livet.

»Förbannade skälm,» röt han, »jag hänger dig, jag mördar dig, vem är det du har fört till mitt hus så sent på kvällen?»

»Vem det är? En rabbin är det, Manasse Smi-

linski, min egen farbror,» svarade den röde Itzig med darrande stämma.

»Åh, håll inne med dina lögnar,» fräste Manasse. »Det är just en fin rabbin, du infört i mitt hus! Skall det där vara en rabbin, som sätter sig att äta utan att först ens ha nedkallat välsignelsen?»

»Ja rabbinen är hungrig, han har varit på resa från torsdag afton ända tills nu.»

»Var var han i lördags.

Visste han då inte, att han inte skulle få resa på lördagen?»

Och Manasse Smilinski störtade sig ånyo i fullt raseri över den röde Itzig.

Denne utstötte ett skrik och försökte att vika undan, men träffades i detsamma av ett slag av judens kraftiga näve och sjönk halvt medvetslös till golvet.

Därpå fattade Smilinski honom om strupen och började:

»Vill du säga mig sanningen,» väste han, »eller vill du dö! Det är en skurk, du fört till mitt hus, och ingen rabbin! Vem är det? Säg det genast!»

»Släpp mig! Jag kvävs! Släpp mig, så skall jag säga er sanningen! Sherlock Holmes är det, detektiven, och han söker i ert hus en man, varför, vet jag icke.

Men han söker i alla fall en jude, vilken kommit hit till er i dag, medförande en resväska.»

Manasses ögon brunno.

Så stack han plötsligt handen innanför bröstet. —

Och i nästa ögonblick framdrog han ett rep, vilket han alltid brukade bära på sig. Så band han med detta den röde Itzig både till händer och fötter.

Därpå framtog han en ingalunda snygg näsduk, rullade ihop den och prässade den som en kavel in i munnen på den röde Itzig.

»Ligg nu där ditt dumhuvud,» skrek han rasande, i det han långsamt reste sig upp från golvet. —

»Vad som sedan skall bli av dig, vet jag ännu icke riktigt, men jag tänker väl du kommer att vandra i Themsen.»

Utan att vidare akta på den röde Itzig, ilade Manasse hastigt ut ur rummet, och befann sig

snart i ett galleri, vilket på husets baksida sträckte sig ut över vattnet.

Försiktigt uppreste han här en stege utan att behöva frukta att bli uppmärksammas, ty ett djupt mörker låg utbreddt över floden.

Tätt under takåsen befann sig ett stort runt hål, som man kunde ta för ett duvslag eller någonting dylikt.

Detta hål var emellertid tätt tillslutet medelst en liten dörr.

Smilinski lade sin mun tätt intill dörren och ropade med låg stämma:

»Öppna, öppna, Rosikow! Det är jag -- Smilinski!»

Den lilla dörren öppnades nu inifrån och en man, vilken cirkusdirektör Chiniselli, om han träffat honom här, säkerligen skulle titulerat herr Nikolajinsky, stack ut sitt huvud.

»Vad är det, vad är det,» skrek Nikolajinsky förskräckt, »är det fara-å färde.»

»Sherlock Holmes, detektiven, är i huset.»

»Förbanna mig, då är jag förlorad,» svarade Nikolajinsky hastigt.

»Om du är beslutad för att göra det yttersta, så kom med mig ned, och allt kan än en gång bli gott.»

Smilinski talade lågt och hastigt.

»Vi äro två,» fortsatte han, »och han skall snart vara djupt insomnad. Då överfalla vi honom, döda honom, och kasta honom i Themsen.»

»Skall ske,» svarade Nikolajinsky och kröp genast fram ur öppningen, varefter båda återvände utför stegen ned till galleriet igen.

Och där nere uppgjorde de båda skurkarne sin plan. Smilinski skulle allra först bege sig till den förment rabbinen och med vänligt pock förmå honom att gå till sängs.

Och så snart han ordentligt insomnat, skulle överfallet ske.

Men under det de sålunda med viskande stämma underhandlade med varandra och Nikolajinsky lovade den andre åtminstone tusen pund, ifall att den fruktade detektiven nu röjdes ur vägen, och det sedan skulle lyckas honom att oupptäckt lämna London, sågo de emellertid icke att alldeles nedanför galleriet en liten roddbåt skvalpade på Themsens vågor.

Och i denna farkost befann sig en ung man, klädd ungefär som en fiskare.

Så snart han nu hörde stämmor uppe i galleriet reste han sig ljudlöst upp och lyssnade för att icke förlora ett ord av vad som sades.

Och då han nu omsider förstod hela mordplanen, råkade han i vansinnigt raseri, ty den unge mannen var ingen annan än Harry Taxon, vilken låg på spaning ute på floden för att vid sin mästares signal infinna sig i huset.

Men för att detta skulle kunna ske så fort som möjligt hade han emellertid en stege i beredskap.

»Kom,» viskade i detsamma Manasse och drog ryssen i armen, »jag skall föra dig till ett rum, varifrån du hela tiden kan iakttaga den här rabbinen, som smugit sig in i mitt hus. Haha, du skall bara höra, hur lätt jag kan övertala honom att gå och lägga sig, och sedan skall du bara invänta mitt tecken, då du genast finner dig.»

Och de båda männen försvunno nu från galleriet.

Men i samma ögonblick upprestes också stegen av Harry Taxon, och strax därpå steg han ljudlöst från densamma ned i galleriet.

Dock, inkommen, stod han ett helt ögonblick obetänksam stilla, ty han kände icke det ringaste till huset.

Han visste ju inte alls, i vilket rum Sherlock Holmes nu befann sig och hade icke en aning om hur han skulle kunna sätta sig i förbindelse med honom.

Att tillkalla polismyndigheterna var i detta fall det bästa han kunde göra.

Men innan de hunno hit, skulle fem dyrbara minuter gå förlorade, och under den tiden kunde Holmes gott hinna bli mördad.

Nej, här måste bli en annan utväg, han måste handla självständigt.

Harry Taxon lämnade galleriet.

Han stötte nu på en liten trappa, vilken förde upp till ett halvmörkt rum.

Och som han försiktigt ämnade smyga sig igenom detta, stötte han plötsligt med sina fötter mot en människokropp, över vilken han närapå höll på att falla omkull.

Och från kroppen under honom kom i det samma ett dovt tjut.

Harry Taxon böjde sig ned.

»Itzig, är det du,» sade han lågt, »vad i Guds namn gör du här?»

Itzig gav oartikulerade ljud ifrån sig och Harry begrep genast, att man satt en kavel i munnen på honom.

Han befriade honom nu genast från denna, varpå Itzig fort berättade alltsammans.

»Holmes skall bliva mördad, du förstår, men befria mig nu genast från repen, som fängsla mina händer och fötter.»

»Ja, jag vet allt, men säg mig, var befinner sig Holmes.»

»Jag skall tala om alltsammans, befria mig nu endast hastigt, ty det är hög tid!»

I nästa ögonblick hade Harry Taxon löst sin vän, den röde Itzig, från repen, och knappt var judeynglingen kommen på sina fötter igen, förrän han log ett brett grin för sig själv.

»Nu, min bäste Manasse, skola vi än en gång talas vid, men på ett annat sätt än sist! Den röde Itzig skall ärligt betala igen, var lugn för det!» —

»Skynda dig Itzig,» befallde Harry Taxon, »spring ned för trappan och stäng till husets dörr!

Och för mig sedan till rummet, där mr Holmes befinner sig!»

Itzig hade snart uträttat befallningen.

Vig och tyst som en orm smög sig Itzig ned för den smala trappan och så snart han åter infunnit sig hos Harry, begåvo sig de båda männen ånyo ned för trappan och fram till dörren till det rum, dit Manasse tydligen hade fört rabbinen.

Holmes, som fortfarande ingen aning hade om, att hans inkognito var röjt, satt ännu kvar på stolen, under det Smilinski med låg stämma sökte övertala honom om att gå och lägga sig. —

»Och i morgon börja vi vår vandring,» fortsatte han. »Det kommer att bli en tröttsam dag och därför behöver ni sova ut riktigt gott i natt.»

»Edert råd är vist», svarade rabbinen, »men

var är då lägret, där jag kan få luta mitt huvud?»

»Jag har tyvärr intet annat rum, som passar för er än detta,» sade Manasse.

»Men sträck ut er på soffan här, sängkläder ha vi tillräckligt, och ni skall här sova som i Abrahams sköte!»

»Jag tackar, skall ni också snart gå till sängs,» frågade rabbinen.

»Klockan är redan elva, och jag skall genast lägga mig,» försäkrade Smilinski.

Holmes skred långsamt över golvet och när: made sig den breda soffan, på vilken Manasse just höll på att göra i ordning en bädd.

I samma ögonblick hörde han en sakta knackning på dörren.

Han ryckte till och blev stående i dörrens närhet, ty han kände igen denna knackning.

Det var det fördolda språk, som t. o. m. kunde gå genom murar och tjocka väggar ifall de, som begagnade sig av det, skulle befinna sig i fängelsets celler.

»Vakta dig» — »du skall bliva överfallen» — »du skall bliva mördad» — »sov icke,» urskiljde han tydligt.

Ett fint leende krusade hans läppar, och långsamt trädde han fram till Manasse, vilken ännu var sysselsatt med att ordna bädden.

»Nu är tiden inne för mig att uttala välsignelsen för natten,» sade han, »och ni vet, att om en rabbin lägger sina händer på en annans huvud vid det tillfället, så är denna människa i säkert skydd för den natten.»

Smilinski böjde sig ned för att mottaga rabbinens välsignelse.

Denne höjde välsignande händerna — dock plötsligt kände Manasse ett så häftigt slag på sin hjässa, att han halvt medvetlös dignade ned.

I nästa ögonblick, då Holmes hade övertygat sig om, att Smilinski var oskadliggjord, åtminstone för tillfället, ilade han mot dörren och öppnade den.

Harry Taxon och den röde Itzig inträdde båda i rummet.

»Där,» viskade den röde judeynglingen, i det

han pekade på en annan dörr, där finns den andre.

Och han skulle komma in på tecken av Manasse Smilinski för att mörda er, mr Holmes.

»Verkligen,» svarade den store detektiven, »nå, så låt honom komma in då!»

Men hjälp mig först att bära bort den medvetslöse Smilinskis kropp till det här hörnet och hölja ett skynke över honom.

»Så där ja,» sade han när det var gjort. »Och du, Harry Taxon, skall nu gömma dig bakom den där dörren, jag lägger mig ned på min bädd och röde Itzig ropar med svag stämma på skurken, i det han säger:

»Nu är det tid!»

Denne gnuggade förnöjt händerna, ty allt tycktes honom utmärkt.

Och man kunde gott beräkna att lyckas, ty ett tämligen starkt halvmörker härskade i rummet, så att den röde Itzigs gestalt endast med stor svårighet kunde urskiljas.

Djup stillhet härskade.

Holmes låg utsträckt på soffan, under det att Taxon väntade bakom dörren.

Men den röde Itzig åter smög sig sakta bort till den andra dörren, bakom vilken Nikolajinsky stod gömd.

Han öppnade sakta och ropade viskande in i det andra rummet:

»Kom nu, nu är det tid — han sover!» —

Nikolajinsky störtade in.

Hans ögon glödde av hemsk mordlusta.

Ur en ficka hade han framtagit en lång och skarp kniv, ty han hade väl beräknat, att en stöt i hjärtat på en sovande man skulle vara mycket mer att lita på, än kampen med en vaken människa, med egenskaper sådana som Holmes!

Just nu stod han vid bädden, just nu böjde han sig ned över den skenbart slumrande mannen och höjde kniven för att — då — då en fast hand plötsligt fattade honom vid strupen.

Blixtnabbt reste sig Sherlock Holmes upp, allt under det att han fortfarande stadigt höll fast Nikolajinsky och med mynningen av sin revolver riktad mot ryssens panna, ropade han:

»Rosikow, ert spel lider mot slutet, ni är i

mitt våld! Och om ni vågar röra en lem, så är ni dödens!»

Trots denna varning, befriade sig Nikolajinsky med ett ilsket skri från detektivens händer. —

Och i vild flykt sprang han ut ur rummet.

Dock, ögonblicket därpå omfattades han bakifrån av två starka armar, vilka våldsamt tryckte honom ned mot golvet.

Harry Taxon satte just nu knäet på honom, men skulle dock svårligen kommit tillrätta med hans ryska styrka, om icke Holmes i rätta ögonblicket kommit till hans hjälp.

Den röde Itzig föredrog emellertid att försvinna, då han vädrade polisbetjänternas ankomst, och av konsekvens alltid undvek beröring med desamma.

Holmes och Harry Taxon bundo nu Nikolajinsky till händer och fötter, och försedde likaledes med bojer den ännu medvetslöse Smilinsky.

Därpå företogo de en undersökning i huset och i det lilla duvslaget under takåsen påträffade detektiven en kartong, vilken innehöll de stulna briljanterna.

Inte en enda felades.

Och vid fortsatt undersökning erkände juvelerare Picton att den föregivne Nikolajinsky icke var någon annan än hans affärsvän Rosikow från Tula.

Denne medgav också lugnt att så var förhållandet.

Oceana, luftens drottning, vilken hade väckt så stort uppseende i hela London, var en ung konstberidare, vilken Rosikow, för att förtjäna sitt brottsliga uppehälle, hade upptagit, sedan den tekniskt begåvade mannen hade uppfunnit sin märkvärdiga slungapparat.

Sedan detta hade lyckats honom och tjuven kommit i besittning av briljanterna, hade Rosikow, för att icke senare bli förrådd av konstberidaren eller behöva till honom utbetala den överenskomna lösen, mördat honom på så sätt, att han med en liten skarp kniv närapå avskurit trapetsens rep.

Rosikow dömdes till livstids fängelse och den värdige tempeltjänaren Schlaume Manasse måste vandra till tukthuset på tio år.

Picton, juveleraren, belönade emellertid Sherlock Holmes furstligt och veckan därpå voro de engelska tidningarne fulla med beskrifningar av den berömde detektiven och hans gärning.

Och vid Splendidklubbens nästa sammanträde togo lord Spencer och baron Billington halvt skämsna Sherlock Holmes avsides och bådo att bland deras bekanta förtiga allt angående deras inbördes vad.

Sherlock Holmes lovade gärna detta, men kunde dock icke förneka sig nöjet att läsa lagen en smula för de båda gentlemännen och göra dem uppmärksamma på, att intima bekantskaper med dylika konstnärinnor sällan ha de bästa följder, utan att man vanligtvis i sådana fall kan säga med Goethe:

»Detta var alltså pudeins kärna.»

*Varje vecka utgives ett häfte innehållande två (2) var för sig avslutade
Sherlock Holmes Detektivhistorier,
av Conan Doyle, m. fl.*

Nästa häfte (29) innehåller: 1. Silverbläsen. 2. Smugglarkunger!

Pris med färgtryckt omslag: **25 öre.**

Förlag: **SKANDIAS BOKFÖRLAG FÖR FOLKLITTERATUR**, Stockholm, Centralpalatset.

Tryckt hos J. O. LÖWING, Sundbyberg, 1909.

Sherlock Holmes Detektivhistorier.

Världsdetektiven offentliggör sina dagboksanteckningar

Europa följer dem med förvåning och intresse.

Aldrig hittills har det lyckats någon detektiv att förskaffa sina bragder ett så stort rykte i världen som vår hjälte och överallt, där

LAG OCH RÄTT kämpa mot förbrytelser och låga tankar,

jublar man emot honom.

Varför är man stolt över denne beundransvärda man?

Varför darra förbrytare i alla länder inför världsdetektiven?

Varför äro millioner läsare hänfödda över hans dagboks hemligheter?

Emedan det ännu aldrig har funnits en detektiv, vilken på ett dylikt sätt i förening av

snille — kraft — skarpsinne — vetenskaplig bildning — oförskräckthet och sinnesnärvaro så ädelt och oegennyttigt använt dessa gåvor till allmänhetens tjänst.

Sherlock Holmes äventyr i London, Paris, Berlin, Wien, Madrid, hans strider mot förbrytare i New-York, Chicago, San Francisco, Kairo, Indien, Australien, hans skarpa blick, som genomskådar det mest fördolda, hans själsnärvaro, som räddar honom undan varje fara, varje förlägenhet, hans snillrika kombinationer, vilka grunda sig på en utmärkt människokänedom och vilka ofta även stödja sig på vetenskaplig grund och vilka alltid föra honom till målet, hans oerhörda energi, så snart det gäller att övervinna hinder — — — allt detta bildar innehållet i

Sherlock Holmes sensationella, spännande och högst intressanta detektivhistorier,

vilka vi ämna utgiva i vackert utstyrda häften till det låga priset av 25 öre pr häfte.

Den, som har läst en av dessa berättelser, han är och förblir vår läsare och en hänförd vän och beundrare av

Sherlock Holmes, mästaren bland alla detektiver!

Förteckning å de första 28 häftena:

Häft. 1: Den unga änkans hemlighet.	Häft. 15: Slavhandlarnas skatt.
Häft. 2: Gåtan vid spelbordet.	Häft. 16: Blott en droppe bläck.
Häft. 3: Procentarens dotter.	Häft. 17: Snille och vansinne.
Häft. 4: De blodiga juvelerna.	Häft. 18: Huru Jack Uppskäraren blev tillfångatagen.
Häft. 5: Människofällan i det gamla huset.	Häft. 19: Den förrädiska Kodak.
Häft. 6: Den försvunne brudgummen.	Häft. 20: På Café National.
Häft. 7: Överkyparens goda väderkorn.	Häft. 21: Den polske juden.
Häft. 8: Advokatens älskade.	Häft. 22: En adlig långfingerad person.
Häft. 9: Lady med Kanariebriljanten.	Häft. 23: Spöket i Milster Castle.
Häft. 10: Mannen med de sju hustrurna.	Häft. 24: I kistan bredvid helvetesmaskinen.
Häft. 11: Blackwell, Themsens-sjörövaren.	Häft. 25: Den återuppståndne.
Häft. 12: Falskmyntarne i London.	Häft. 26: Lumpsamlaren i Paris.
Häft. 13: Drottningens spetsklädning.	Häft. 27: Lady Ruths äktenskapsosämja.
Häft. 14: Guldgrävarhyddans hemlighet.	Häft. 28: Oceana, luftens drottning.

Varje vecka utgives en för sig avslutad detektivhistoria.

Pris pr häfte med färgbild blott 25 öre.

nes till salu i varje välsorterad bokhandel, tidnings- och cigarraffär. Rekvireras mot insändande av i frimärken direkt till

SKANDIAS BOKFÖRLAG, Centralpalatset, Stockholm.

 Kommissionärer och återförsäljare antagas.

